

CocoRosie: "De Troetelbeertjes zijn ons collectieve bewustzijn!"

p. 16

GroepT met suïcidale kangoeroes naar de zon

p. 8

Kinesisten: "Verlos ons van het examen. Amen!"

p. 4

Beslissing verlenging wetenschapsmaster pas in 2006

De Vlaamse Regering laat weten dat 1 augustus 2006 de uiterste datum is waarop de onderwijsinstellingen te horen krijgen of de masters in exacte en biomedische wetenschappen verlengd worden van 60 naar 120 studiepunten. Bij de omvorming naar de nieuwe bachelor-masterstructuur in het hoger onderwijs, vroegen meeste opleidingen een verlenging van de masteropleiding.

De Vlaamse Regering keurde eind mei 2005 in een ontwerp van besluit een lijst van opleidingen in de exacte en biomedische wetenschappen goed. Meteen daarop echter sprak ze over een 'verkeerdelijk goedgekeurd document' en een 'vergis-sing'. Het teruggetrokken besluit werd vervangen door een principenota en een beleidsbrief van de Minister van Onderwijs, waardoor het principieel mogelijk werd om de masters te verlengen, mits er voldaan zou worden aan strikte voorwaarden. Zo moest de "internationale context" een verlenging kunnen rechtvaardigen en moest er een capaciteitstoets komen.

Deze toets moet nu uitmaken of de instellingen voldoende kritische massa hebben, zowel personeel als infrastructuur, om

een uitbreiding van de wetenschapsmasters te dragen. Gilbert Van Baelen (VLD) liet aan *Veto* weten dat zo'n capaciteitstoets "centraal staat in de vraag of er een uitbreiding kan komen." Eerder liet Luc Martens (CD&V) al verstaan dat zijn partij liever eerst het proefdraaien van de master ziet in 2007 en de daaropvolgende jaren alvorens de masters te verlengen. De neuzen in de Vlaamse regering staan dus nog niet helemaal in dezelfde richting.

De Vlaamse Regering benadrukte nogmaals dat de masteropleidingen in de informatica en de geografie geen verlenging krijgen en dus blijven hangen op 60 studiepunten. De deadline voor de instellingen om hun capaciteitsplanning voor te leggen wordt verschoven van 1 januari 2006 naar 1 februari. De Erkenningscommissie zal de regering op basis van de ingediende capaciteitsplanning adviseren voor 1 mei 2006. De enige vraag die nog rest is wat de politieke prijs zal zijn die de SP.A moet betalen om deze masterverlenging doorgedrukt te krijgen bij haar coalitiepartners.

(bdl)

Jura Falconis krijgt B1-ranking

Jura Falconis, een juridisch-wetenschappelijk studententijdschrift uit Leuven, mag tevreden zijn. Het scoorde bij een rankingscommissie die werd aangesteld door de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) hoger dan het gemiddelde juridische tijdschrift in België. Zij blijken verrast maar ook trots, en terecht. Toch kunnen ze het niet laten te relativiseren: "De gebruikte criteria waren voor de juridische wereld op zich misschien niet de beste."

De VLIR is begaan met de kwaliteitszorg van onderzoek in de humane wetenschappen. Daarom heeft is er een groot project opgezet waarin een model wordt uitgewerkt voor integrale kwaliteitsevaluatie. Dit model wil de kwaliteit van het onderzoek in de rechtswetenschappen evalueren aan de hand van een aantal onderzoeksparameters. De parameters zijn wetenschappelijke originaliteit (4 punten), grondigheid (3 punten) en het al dan niet overschrijdend zijn (3 punten). Zo probeert men net als in de exacte wetenschappen een bibliometrische methode te ontwerpen om tot een wetenschappelijk onderbouwde

beoordeling te komen. De achterliggende gedachte is dat als dit model kan worden toegepast op de rechtswetenschappen, dat dan ook kan bij de andere humane wetenschappen. Er werd een rankingscommissie aangesteld die een ranking zou verzorgen van de Vlaamse en tweetalige Belgische tijdschriften op basis van een ABC-systeem, onderverdeeld in vijf categorieën: A, B1, B2, C1, C2. Categorie A behelst de tijdschriften die een internationaal niveau halen, ranking B wordt toegekend aan tijdschriften met een duidelijke onderzoeksfinaliteit, C1 en C2 zijn degelijke vakgerichte bladen en tijdschriften die onderzoeksmatig zeer beperkt zijn.

Opvallend bij de publicatie van de resultaten van deze lijst was dat *Jura Falconis* een B1-ranking heeft gekregen. Wetend dat er van de 71 ingezonden tijdschriften slechts drie een A-ranking kregen en 9 een B1-ranking, is dat hoe dan ook een meer dan behoorlijke prestatie voor een tijdschrift dat verschijnt onder de redactie van studenten.

Lees verder op pagina 3

Flashbulbs in Centrale Bib

p. 11

(foto Robin Broos)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert!
Kijk snel op p. 15

Eencelligen

Leuven ligt niet aan zee, maar toch doet het gestadige komen en gaan van studenten genoegzaam denken aan de gang van de getijden. Ook blijven wel eens afgestudeerden plakken. Het bevolkingspalet van de universiteitsstad is dan ook zo gekleurd als de ploegfoto van SK Beveren, en bovendien continu in beweging.

Er is echter één kleine groep 'Leuvenaars' die zelden wordt vernoemd, en toch dag in dag uit, week na week en als het even meezit *niet* jaar na jaar aanwezig is in de stad. Altijd hier, maar tegen wil en dank. Ik heb het over de gedetineerden van de Centrale Gevangenis Leuven - hoewel die klinische term 'gedetineerden' er voor mij wat teveel aan is.

Het vreemde aan de bevolking van de Geldenaaksevest 68 is dat we er zo na vergeten dat ze er is, maar dat zij ons allerminst uit het geheugen kan bannen. Hoge muren en prikkeldraad kunnen het zicht dan wel stevig belemmeren, geluiden vinden nog steeds moeiteloos hun weg naar de oren van de gestraften der maatschappij. Pakweg de 24-urenloop is zeker niet onopgemerkt voorbijgegaan in de gevangenis, alleen wist geen kat wát er nu precies aan de basis lag van de stevige muziek op een dinsdagavond. Terwijl meestal enkel op donderdagnacht de volumeknop buiten de muren hoog genoeg wordt gedraaid om de... zeg maar 'eencelligen' melancholisch te doen denken aan het leven buiten de muren, aan het leven van vroeger, aan het leven tout court.

Gevangenen zitten stevast vast in een vastgeroeste mentale toestand: hetzij berusting, hetzij revolte, hetzij hoop. Het zijn dingen waar een outsider liever niet aan denkt. Het permanente weeë gevoel niet nuttig te zijn, het verlangen naar gisteren en het sluiten van de ogen voor morgen. De Centrale Gevangenis wordt bewoond door

heel wat langgestraften, en net die groep heeft het vaak het moeilijkst. De maatschappij evolueert voort, de wereld rondom draait en tolt en is een constante rivier van Heraclitus. Terwijl binnen de muren van zulks een herkenbaar gebouw de tijd stilstaat, waardoor de bewoners worden achtergelaten, en in een intieme tête-à-tête met de tijd de naamloze jaren zien voorbijtrekken.

Verknoeid

Een editoriaal is geen plaats voor al te prozaïsche vertogen, maar ik probeer op deze manier bij meer mensen de aandacht te vestigen op een eeuwenoud probleem waarmee elke democratie te kampen heeft (gehad): hoe om te gaan met zogenaamde anomalieën in de maatschappij. Het cruciale punt is natuurlijk of je zulke mensen inderdaad als anomalie beschouwt, of of je ze in hun waarde laat en hen probeert zelfstandig te integreren in een vaak meedogenloze maatschappij. Niet alle, maar wel zeer vele gevangenen zijn voorgoed 'verknoeid' als ze na jaren eindelijk als een vrij mens door de grote poort mogen stappen, naar buiten. Zijn op grootschalige schaal toegepaste gevangenisstraffen eigenlijk nog wel van de 21ste eeuw?

Natuurlijk, de overheid snapt het probleem en voert gestaag verbeteringen door in het strafrecht, maar het prangende karakter van de zaak dringt niet overal goed door. Ik zeg niet dat strafinrichtingen 'tijdbommen' zijn die de maatschappij sowieso in gevaar brengen, noch dat we dan maar in één klap alle gedetineerden de straat op moeten laten lopen, doch simpelweg dat er op deze wijze veel te veel mensenlevens verloren gaan, hun waarde verliezen. Elke seconde telt.

Simon Horsten

Armoede, werkloosheid, sociale afbraak... Fascisten hebben geen antwoord

De NSV is de Nationalistische Studenten Vereniging en de officieuze studentenorganisatie van het Vlaams Belang (VB). Terwijl het VB zijn fascistisch gelaat verstoep onder dassen en maatpakken, mag de NSV wat 'radicaler' uit de hoek komen. Een citaat uit het ledenblad: "Een neger die opgegroeid is in de jungle van Afrika, die z'n eigen oorlullen uittrekt tot op de grond, die z'n eigen haar insmeert met koedrek (...) kan getraind worden om onze blanke gebruiken over te nemen, doch deze zal op intellectueel gebied nooit voldoen aan onze standaard daar onder andere zijn herseninhoud nu eenmaal kleiner is."

Jaarlijks doet de NSV een betoging in één van de grote studentensteden: Antwerpen, Gent en Leuven. Dit jaar gaat deze door in Leuven op 1 december. ALS en LSP-Blokbuster organiseren, deze keer met een breder platform, een tegenbetoging om te verhinderen dat dit extreem-rechts gespuis de studentenbuurt intrekt en andersdenkenden en migranten fysiek aanvalt. In Gent vorig jaar hebben zij deze kans gekregen en het is dus enorm belangrijk dat we dit jaar een grote tegenbetoging organiseren om de krachtsverhouding duidelijk te maken.

De band met het VB is duidelijk: veel kaders van het VB hebben ooit een leidinggevende rol gespeeld in de NSV. Het VB doet zich voor als dé oppositiepartij, een partij voor de gewone man in de straat, een arbeiderspartij. Het VB heeft echter een anti-stakingsstandpunt, wat er voor zorgt dat ze vandaag voor het eerst sinds jaren, in het defensief zitten. Terwijl het VB niet kan begrijpen waarom de politie niet heeft ingegrepen op de staking van 7 oktober om werkwilligen de toegang tot hun bedrijf te verzekeren, steunde 51 percent van haar kiezers de staking. Dit is het hoogste percentage van alle traditionele partijen. Dit is de reden waarom ze op haar nationale website in alle talen zwijgt over deze staking. Voor de acties op 28 oktober diende de partij in de Gentse gemeenteraad een motie in om de politie in te zetten bij stakingspiketten.

Wat het VB denkt over vakbonden is ook niet mis: 'de vakbond bestaat uit linkse universitair geschoolde intellectuelen die economisch amper tot vijf kunnen tellen.' Het VB vindt de vakbonden veel te radicaal. Maar de regering zet langs de ene kant het botte mes in de sociale verworvenheden maar langs de andere kant geeft ze alleen maar

cadeaus aan het patronaat. Ze haalt aan dat de vergrijzing tegen 2030 ongeveer 9 miljard euro zal kosten maar ze vergeet erbij te zeggen dat er maar liefst 5,94 miljard euro per jaar uit de kas van de sociale zekerheid naar lastenverlagingen zijn gegaan tijdens de regering Verhofstadt. Als de overheid die niet had weggeschonken zou dat niet alleen zes jaar lang 155.000 mensen meer aan de slag hebben gehouden maar ook het probleem van de vergrijzing voor de sociale zekerheid hebben opgelost. Dit om aan te tonen dat de regering hier enkel een politieke keuze maakt.

Dat het VB geen oppositiepartij is maar een partij in het belang van het patronaat, zal duidelijk worden met haar eerste economisch congres op 26 november in Gent. Daar zal het VB haar harde neoliberale gelaat tonen. Het VB wil meer lastenverlagingen, dit wil zeggen dat de patronale bijdragen verminderd worden wat een aanval is op het indirecte loon bij ziekte of werkloosheid. Ze wil dat de flexibiliteit wordt opgedreven en de sociale zekerheid wordt afgebouwd. Daarom is het belangrijk om te betogen tegen dit economisch congres, om te reageren tegen het harde neoliberale beleid van het VB en om op te komen voor een links alternatief dat het VB kan terugdringen. De Linkspartij in Duitsland illustreerde dit. De NPD, de neofascistische partij daar, ging in Saksen van 9,2% in 2004 naar 4,6% in de recente verkiezingen. Door de opkomst van een partij met een anti-neoliberaal programma werden de stemmen voor extreem-rechts gehalveerd!

Het beleid van de traditionele partijen is de werkelijke voedingsbodem van extreem-rechts. Door zijn asociale neoliberale politiek, die niet in het belang is van de gewone werkende mens, drijft het de mensen in de armen van extreem-rechts. In Antwerpen, waar alle traditionele partijen in het stadsbestuur vertegenwoordigd zijn, is het VB de enige oppositiepartij. Als je tegen het huidige beleid wil stemmen, is extreem-rechts de enige mogelijkheid. Ook op nationaal niveau is er geen enkel groot verschil meer tussen de partijen. De SPA, de zogenaamde linkse partij, wordt nu door het patronaat gezien als dé partij om hun eisen door te drukken.

We moeten duidelijk maken waar extreem-rechts voor staat en aantonen dat zij geen alternatief vormen op het huidige beleid. Daarom roepen we op om mee te betogen op 26 november in Gent, om 14u aan de Vrijdagmarkt, om duidelijk te maken dat het VB geen alternatief biedt en voor de anti-NSV betoging op 1 december om aan te tonen wat het werkelijke gezicht is van extreem rechts. Want met hoe meer wij zijn, hoe kleiner het zelfvertrouwen van de fascistten, zodat we ze kunnen terugdringen naar de riolen waar "fascisten thuis zijn"! De anti-NSV betoging zal vertrekken om 19u aan het Hogeschoolplein. Geef fascistisch geweld geen kans door massaal aanwezig te zijn!

Stefanie Deberdt, Actief Linkse Studenten Leuven

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigeneerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdays van 10-12u. en van 14-16u.

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Te koop: gestolen fiets

Afgelopen vrijdag heeft de Leuvense politie een 22-jarige man geklist die gestolen fietsen verkocht op het internet. De man stal de fietsen zelf en werd "betrap" door een argeloos slachtoffer die merkte dat zijn fiets te koop aangeboden werd op het net. De verdachte gaf al toe dat hij vijf diefstallen op zijn geweten heeft, waarvan drie al een koper vonden. Zijn computer werd in beslag genomen, maar hij kon na zijn verhoor wel beschikken.

Vuurtje stook

Afgelopen donderdag staken drie personen de fik in een studentenhuus in de Maria-Theresiastraat. De dronken jongeren waren op visite bij een vrienden staken enkele

brievbussen in brand die ze daarna blusten met een brandblusser. Wat nog overbleef in het apparaat leegden ze op de gastheer. De brandweer meldde dat de brand snel geblust kon worden. De onderzoeksrechter onderzoekt de zaak verder. De drie studenten werden gearresteerd voor opzettelijke brandstichting en blijven vast tot het onderzoek is afgerond.

Emeritaat Jef Van Langendonck

Jef Van Langendonck, hoogleraar sociale zekerheid viert op woensdag 23 november het einde van zijn loopbaan. Jef Van Langendonck benaderde de sociale zekerheid niet enkel juridisch, maar ook economisch, sociaal-politiek en filosofisch.

Hij aarzde niet om beleidskeuzes in vraag te stellen en nam vaak controversiële stellingen in, aldus de K.U. Leuven. Hij was

hiervoor goed gewapend: naast doctor in de rechten was hij ook baccalaureus in de economie en de wijsbegeerte. Met duidelijke standpunten en voorstellen nam hij ten volle zijn maatschappelijke verantwoordelijkheid op. Als jurist was hij ook een comparatist: wanneer zijn ideeën in België op weerstand botsten, verwees hij graag naar buitenlandse succesvoorbeelden. De expertise van Jef Van Langendonck werd ook over de landsgrenzen opgemerkt. Professor Van Langendonck stond jarenlang aan het hoofd van het Instituut voor Sociaal Recht van de K.U. Leuven.

Navo-topman Jaap de Hoop Scheffer debatteert met Gentse studenten

Afgelopen donderdag bracht NAVO-

Secretaris-generaal, Jaap de Hoop Scheffer, een bezoek aan de Gentse universiteit, waar hij een korte speech gaf. Daarna beantwoordde hij vragen van de studenten. De 'debat'-avond kaderde in een nieuw initiatief van de GSR (Gentse Studentenraad): het Internationaal Studenten Forum (ISF) wil vier keer per jaar een topspreker uitnodigen, voor een lezing van een half uurtje. GSR wil voornamelijk thema's behandelen zoals Europa, onderwijs, terrorismebestrijding en milieu. GSR werd geïnspireerd door gelijkaardige initiatieven aan Amerikaanse en Britse universiteiten. De vzw Vrede deelde pamfletten uit die het militaire en Amerikaanse karakter van de NAVO op de korrel namen.

VERVOLG P. 1: JURA FALCONIS KRIJGT B1-RANKING

Hoewel het project en het model langs alle kanten wordt toegejuicht, zijn er toch bepaalde punten die (al dan niet constructieve) kritiek oproepen. Vaak gaat men niet akkoord met het feit dat men aan de internationale publicaties meer waarde toedicht dan aan de nationale — een verhouding van 7 tegen 3. Een publicatie in een andere taal dan het Nederlands wordt met andere woorden hoger aangeschreven dan eentje in de moedertaal van de Vlaamse rechtspracticus, en dat is volgens sommigen onaanvaardbaar. Een ander heikel punt zijn de gebruikte meetcriteria. Ze zouden te mechanisch en autoriteitsgericht zijn. Ze creëren een soort van rekenkundige formule die enkel een houvast biedt aan degene die beoordeelt. Daarmee samenhangend twijfelt men ook aan de meetbaarheid op zich; de resultaten hangen alle-

maal af van veelal subjectieve criteria.

Fijn om weten

Mensen die de kritiek niet meteen aan hun hart laten komen, zijn onder anderen die van de driekoppige hoofdredactie van *Jura Falconis*: Paul Van den Abeele, Tijn Delrue en Tom Villé.

Paul Van den Abeele: «We richten ons met *Jura Falconis*, dat nog niet zo lang geleden haar veertigste verjaardag vierde, vooral op rechtenstudenten, maar ook advocatenkantoren, bibliotheken, professoren, magistraten en bedrijfsjuristen zijn er vaak op geabonneerd. De artikels worden zorgvuldig geselecteerd uit het aanbod aan papers en seminariewerken dat jaarlijks wordt bijeengeschreven door studenten van

de tweede en derde licentie rechten. Die selectie gebeurt hoofdzakelijk door ons, in samenspraak en vaak op aanraden van assistenten en professoren van de faculteit.»

Tom Villé: «Daarnaast reiken we elke jaar onze *Jura Falconis* Prijs uit aan de beste juridische verhandeling geschreven door een Vlaamse rechtenstudent. In samenwerking met een professionele jury en dankzij een aanlokkelijke beloning trachten we de creativiteit bij onze medestudenten zo te stimuleren.»

Tijn Delrue: «In dat kader past ook de jaarlijkse studiedag die het tijdschrift organiseert rond een actueel juridisch thema. *Jura Falconis* is dus wel iets meer dan alleen maar een juridisch tijdschrift.»

Veto: *Wat denken jullie van de hoge ranking die *Jura Falconis* behaald heeft?*

Tijn Delrue: «Dat is natuurlijk fijn om weten, en het verraste ons ook wel, maar we gaan er zeker niet van zweven.»

Paul Van den Abeele: «Inderdaad: zo spitst de VLIR zich vooral toe op wetenschappelijke originaliteit, en daar hebben wij als studenten al meteen een streepje voor. De ranking is ook niet erg praktijkgericht: academische waarden worden er hoger ingeschat, wat het voor de praktijkjurist niet echt een handig instrument maakt.»

Tom Villé: «Maar goed, we weten nu alleszins dat we geen verwaarloosbare spelers zijn binnen de juridische wereld; tenslotte behoren we volgens de VLIR-ranking tot de twaalf beste juridische bladen van Vlaanderen.»

Voor de mindere goden uit de ranking hebben we een povere troost: *dura lex, sed lex*.

Simon Horsten & Nele Tintel

KOTNETPROBLEMEN TREFFEN VOORAL KLANTEN TELENET

“Telenet is gewoon huilen met de pet op!”

De laatste jaren is het belang van internet voor de studenten aan de Universiteit en Hogescholen steeds groter geworden. Een stabiele internetverbinding is hiervoor cruciaal. Het is daarom schrijnend dat er bij een deel van het KotNet-netwerk structurele problemen bestaan.

Bavo Van Eyken

Zoals blijkt uit de structuur van KotNet (zie hiernaast) surft een deel van de studenten via het netwerk van kabeloperator Telenet. Deze studenten hebben regelmatig te kampen met surfproblemen, zoals verbindingen die wegvallen of slechts tergend traag werken. Herman Moons, de netwerkverantwoordelijke van het Leuven Universitair Dienstencentrum voor Informatica en Tele-matica (LUDIT) legt uit wat er aan de hand is.

Herman Moons: «Wat wij gemerkt hebben, is dat bij Telenet de kabel verschillende keren per dag uitvalt. Telkens is er gedurende een tiental minuten geen verbinding meer. Op sommige segmenten is het echt niet meer te doen. Het is daar vaak huilen met de pet op!»

Veto: *Zijn dat dan structurele problemen?*

Moons: «Ja, ze hebben hier en daar enkele ingrepen gedaan, maar in de kern is er niets veranderd. Het probleem is dat de capaciteit van het netwerk van Telenet al drie jaar lang bevroren is, maar dat er intussen wel veel meer computers zijn aangesloten. De verouderde technologie kan dat niet meer aan. Recent hebben ze de upstream-capaciteit wel verdubbeld, maar ten gronde verandert dat vrij weinig aan de situatie. De twee andere delen van het netwerk, de residenties en het deel van UPC, hebben we wel onder controle. De residenties omdat we daar zelf voor instaan en bij UPC omdat er op capaciteitsproblemen gereageerd wordt.»

Veto: *Vanwaar dan de impasse in de relatie met Telenet?*

Moons: «Af en toe babbelen we nog wel, maar er is niet echt een grote vooruitgang. Dit probleem sleept nu al drie jaar aan, en we hebben er geen zicht op. We verwachten van Telenet wel eindelijk duidelijkheid, in de hoop zo de onderhandelingen binnenkort terug op te pikken. Wat er moet gebeuren is de overstap naar nieuwe technologie voor de studenten die klant zijn van Telenet. Dat is bij UPC gebeurd, en ook bij de particuliere klanten van Telenet.»

Veto: *Wanneer kunnen die getroffen studenten dan beterschap verwachten?*

Moons: «Wij zijn in het kader van een telefoniedossier met verschillende leveranciers aan het onderhandelen en Telenet is daar ook bij. Daarom is het voor de vooruitgang van het KotNetdossier een beetje moeilijk, omdat dat voor ons wel losse dossiers zijn, maar dat we toch met dezelfde part-

ner aan tafel zitten. Het goede nieuws is dat die onderhandelingen over telefonie zo goed als afgerond zijn, waardoor we de draad van het internetdossier wellicht terug kunnen oppikken. En als er echt niets uit de bus zou komen, kunnen de studenten die nu klant zijn van Telenet ook gewoon overstappen naar UPC. In de praktijk zullen ze echter een contract met Telenet hebben voor het volledige academiejaar. De onderhandelingen gebeuren voor ons ook altijd per academiejaar, dus als we zo snel mogelijk klaarheid hebben, kunnen we eventueel tegen volgend academiejaar een stap vooruit zetten wat betreft KotNet.»

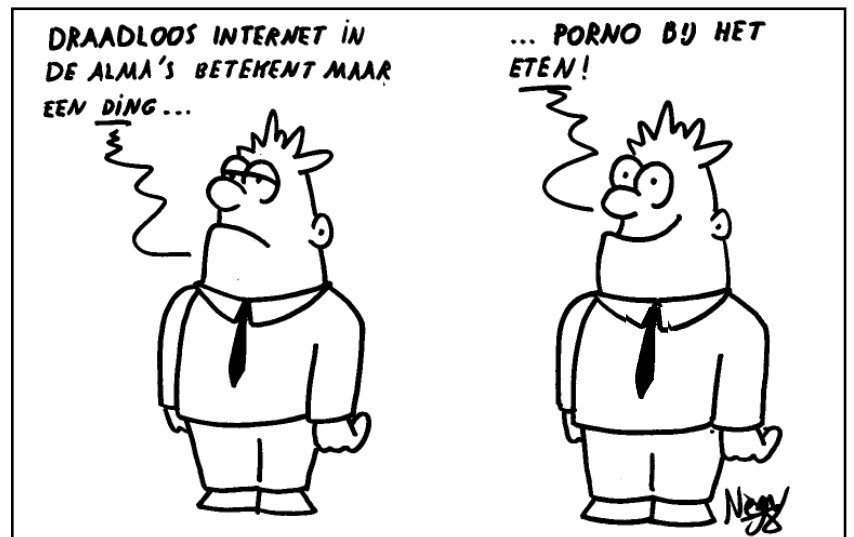
Veto: *En die stap vooruit is dan het overschakelen naar Doxis-modems, zoals bij UPC reeds is gebeurd?*

Moons: «Ja, maar eigenlijk is de voetangel in dat dossier niet van technische aard. Belangrijker is hoe de nieuwe contracten van Telenet voor de studenten er zullen uitzien. Voor de particuliere klanten hebben ze mono-abonnementen, voor één pc, en meervoudige abonnementen, tot acht pc's, maar die zijn dan een stuk duurder. Wat wij liever zouden hebben is een meervoudig abonnement, waardoor de kosten voor de student laag worden. Het is ergens ook wel begrijpelijk dat dit moeilijk ligt voor Telenet, omdat zij dat nieuwe abonnement moeten kunnen inpassen in hun bestaande formules. Een volledig apart abonnement, speciaal voor de Leuvense situatie, zien ze niet zitten, want dan moeten ze ook in steden als Antwerpen en Gent dit nieuwe systeem invoeren.»

Veto: *Hoe is het vandaag dan geregeld voor studenten in andere studentensteden?*

Moons: «Wat ze op andere plaatsen aanbieden zijn de klassieke abonnementen, maar met korting voor de studenten. Zoiets kunnen ze eender waar invoeren en dat zou de richting zijn die we in Leuven zullen uitgaan. De prijs die studenten nu betalen voor internet is echter vrij laag en dus moeten ze bij Telenet natuurlijk uitkijken dat hun nieuwe abonnementen met studentenkorting niet plots drie keer zo duur zijn als bij UPC, maar dat ze daar ongeveer op hetzelfde bedrag uitkomen. Als alles goed gaat, zullen we de komende maanden hierover opnieuw aan tafel gaan zitten.»

Om de andere kant van het verhaal te horen namen we contact op met Telenet. Ook daar wisten ze te vertellen dat ze de huidige, problematische eilandstructuur wilden verlaten, ten voordele van de nieuwe, meer betrouwbare technologie, maar dat de onderhandelingen inderdaad al lang aanslepen. Het lijkt er dus op dat het dossier dan wel vastzit, maar dat er toch ook goodwill is om aan een oplossing te werken. Voor de betrokken studenten zal er dit academiejaar fundamenteel waarschijnlijk niets meer veranderen. Ten vroegste in 2006-2007 zou men met de grondige ingrepen kunnen beginnen. Vingers gekruist dus voor de toekomst!

KLEINE GESCHIEDENIS VAN KOTNET

Een zoektocht naar een Leuven kot zonder internet zou waarschijnlijk lang duren. De aanwezigheid van KotNet is vandaag de dag een *conditio sine qua non* voor elk kot. Toch is het ooit anders geweest. Hoe zit de KotNet structuur in mekaar, waar is het begonnen en waar zal het eindigen?

Het internet, die wondere wereld van informatie en vermaak, kent zijn oorsprong in het midden van de jaren '60 in de Verenigde Staten. Het begon toen met ARPANET, een computerverbinding tussen een paar universiteiten. De basisuitgangspunten, waarvan het huidige internet nog steeds gebruik maakt, zijn toen ontstaan. Na verdere ontwikkeling in de jaren die volgden, werd het wereldwijde web in 1991 boven de doopvont gehouden.

Met de komst van commerciële organisaties in 1995 kwam alles in een stroomversnelling terecht en een jaar later was 'het internet' al een ingeburgerde term. In datzelfde 1996 startte de K.U.Leuven met een pilotproject in drie residenties, die door een glasvezelverbinding werden verbonden met K.U.LeuvenNet. Ook wordt er onderhandeld met privépartners om internet op grote schaal aan de studenten aan te bieden via KotNet.

In oktober 1997 gaat KotNet echt van start, en worden alle residenties bekabeld. In samenwerking met kabeloperator TVD wordt in 1998 een overeenkomst gesloten om internet aan te bieden via de kabel. Het uitgangspunt van KotNet is zoveel mogelijk studenten online krijgen, om alle mogelijkheden voor onderzoek en onderwijs maximaal te kunnen ontplooiën, en dit voor een zo laag mogelijke prijs.

Door de sterke groei rond de millenniumwissel en om het internetverkeer onder controle te houden, wordt het login-systeem ingevoerd. Gebruikers moeten zich identificeren met user-id en paswoord alvorens ze op het internet kunnen. Zo ontstaat er controle op het internetgebruik en kunnen misbruiken worden gelokaliseerd. In 2001 zijn er al 16.000 gebruikers online, en de infrastructuur moet die groei volgen, met nieuwe routers (apparaten die datapakketten naar de juiste bestemming op het internet sturen) en de door velen gehate upstream- en downloadlimieten. In 2002 blijkt al gauw dat deze laatste niet voldoende zijn om het massale downloaden te temperen en dus worden populaire filesharing programma's zoals Kazaa en Gnutella door KotNet geblokkeerd. Eveneens in dit jaar worden de eerste draadloze netwerken geïnstalleerd, o.a. in de Alma's.

In de huidige structuur zijn er drie netwerken die via de KotNet-routers verbinding maken met het internet: ten eerste zijn er de K.U.Leuven-residenties, die via glasvezelverbindingen zijn verbonden met de K.U.LeuvenNet backbone (snelle 'ruggengraat' van het netwerk). Ten tweede zijn er de overeenkomsten met de kabeloperatoren UPC en Telenet. Deze maken internet via de tv-kabel mogelijk. Het netwerk van deze operatoren is ook met glasvezel verbonden met de backbone van de K.U.Leuven, en leidt het verkeer zo naar de KotNet routers. Tenslotte is er nog een derde netwerk, waar de dial-in gebruikers zitten, samen met de pc-klassen, auditoria en servernetwerken. Internetveteranen denken wellicht met monkelende weemoed terug aan de spacy geluiden die uit die eerste modems bleipten. Vandaag zijn deze apparaten schier onbruikbaar geworden, gezien de inhoud van de meeste websites hogere snelheden vereist.

Recent zijn de hogeschoolstudenten toegevoegd aan KotNet, en zijn er bij de kabeloperatoren UPC en Telenet modernisering aan de gang. Deze verlopen niet altijd even vlot (zie interview Herman Moons hiernaast), maar zouden de internettoekomst van de studenten moeten veiligstellen.

"Wij zijn woedend!"

Afgelopen maandag legden 374 kinesisten een examen af. Neen, niet om een diploma te halen, dat hadden ze al op zak. Ze moesten langs het selectiebureau Selor passeren om hun RIZIV-nummer te krijgen. Uit het 'uitgangsexamen' zouden dan de 270 beste kandidaten geselecteerd worden. Enkel zij zullen zich als zelfstandige kunnen vestigen en op die manier hun beroep uitoefenen. Alhoewel, de besten?

Bram Delen

Dat betwijfelen de studenten kinesitherapie. Zij verenigden zich in Studenten Kinesitherapie Tegen Onrecht (SKITO) omdat ze het examen onrechtvaardig vinden en niet relevant. Het selectie-examen kwam er om het overaanbod kinesisten in te perken en de uitgaven voor gezondheidszorg in te dijken. Onzin volgens SKITO: "Het volledige kostenplaatje van de kinesitherapie bedraagt niet meer dan 2,5 procent van het volledige budget binnen de gezondheidszorg."

Waardeloos

Terwijl binnen het examen werd afgenomen, protesteerde een duizendtal studenten kinesitherapie voor de gebouwen van Selor. De manifestanten begroeven er symbolisch student 271 tot 374: "Geboren om kinesitherapeut te worden en van ons heen-gegaan in de gebouwen van Selor," aldus de pastoor van dienst. Ook de jongeren van CD&V en VLD waren aanwezig op de ludieke actie, waar er enkele variaties ten beste werden gegeven op het *Onze Vader*: "Demotte die in het ministerie zijt, waardeloos zij Uw Naam. (...) En leid ons niet naar den dop, maar verlos ons van het Examen.

Amen," klonk de betoging uit één mond.

Wouter Bossuyt van SKITO betreurde het dat minister van volksgezondheid, Rudy Demotte, "verkeerde cijfers gebruikt en dat nog toegeeft ook. Maar ja, er staat in het regeerakkoord dat er iets moet gedaan worden aan het overaanbod aan kinesisten en Demotte heeft dit uit het regeerakkoord gelicht om aan te pakken." SKITO trok daarop, net als de K.U.Leuven, de VUB en de VLIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad), naar de Raad van State en het Grondwettelijk Hof. De kortgeding-procedure werd ondertussen afgewezen, de uitspraak van het Hof laat dus nog op zich wachten. Wat als de rechter SKITO en de universiteiten in het ongelijk stelt? Komen er dan nog acties? "Laat ons eerst afwachten wat de rechters zullen beslissen, maar als zij ons geen gelijk geven, vrees ik dat het er bijzonder slecht uitziet voor ons," aldus SKITO.

De examinandi die het gebouw van Selor verlieten, werden onthaald met luid, supportief applaus. Liesbet, een kersverse kinesiste, verklaarde dat het examen niet handelde over vakkennis of vaardigheden: "Verre van. Je kennis over koninklijke besluiten en wetgeving wordt getest. Het laatste deel was een soort persoonlijkheidstest, waarin men vroeg of je bereid zou zijn om op onregelmatige uren te werken. Ik snap echt niet wat het doel was van deze test. Ik kan me amper voorstellen dat men op basis van de ondervraagde criteria de 'beste' kinesisten kan kiezen."

Buik

De verontwaardiging is groot en er vallen nogal wat 'buik-gevoelens' te noteren bij de kinesisten: "Wij zijn woedend," klinkt het. "Minister Demotte zit niet op zijn plaats. Hij is onbekwaam en beseft de consequenties van zijn beslissingen niet helemaal. Als

dat wel het geval zou zijn, zou hij nooit zo'n barbaarse maatregel nemen." Ook bij de VLIR klinkt het streng: "Met een dergelijke maatregel worden zowel de autoriteit van de universiteiten als de diploma's die zij afleveren in twijfel getrokken."

Terwijl de gemoederen van de manifestanten oplaaiden, vertelde een ontredderde kinesiste, Lydie Cluytens, ons haar verhaal en overhandigt zij een bundeltje met correspondentie tussen haar, de beleidscel van Demotte en Selor. Cluytens studeerde in juli 2005 af, en begon te werken in een groepspraktijk. Toen zij van haar vakantie terug thuiskwam op zestien september, lag er een brief voor haar klaar met een uitnodiging om zich in te schrijven vóór zestien september voor het selectie-examen. Hierop vroeg zij een afwijkingprocedure aan om een dag later te mogen inschrijven, maar kreeg te horen dat — hoewel de uitnodiging verstuurd was na negen september — ze van één tot acht september de kans had gehad om zich van een deelname aan het examen te verzekeren. "Ik moet nu stoppen in de praktijk waar ik momenteel werk," vertelt Cluytens, "en dat terwijl er respiratoire kinesisten tekort zijn. Begrijp wie het kan. Dat is zowel pijnlijk voor mij — want ik ben nu werkloos — als voor mijn collega's die nu op zoek moeten naar een andere kinesist in die 'zeldzame' specialisatie. Ik had een job die ik enorm graag deed, en van de ene dag

(foto Joos Roets)

op de andere kan ik mijn beroep als zelfstandige niet meer uitoefenen, omdat de Belgische Staat mij geen dag respijt gunde."

De 104 kinesisten die niet slagen, — en zich dus niet zelfstandig kunnen vestigen — kunnen wel nog aan de slag in rust- of ziekenhuizen. "In de praktijk verwachten de directies van deze verzorgingsinstellingen echter wel dat hun kinesisten een RIZIV-nummer hebben. Dus zo zeker is dat nog niet," zegt Bossuyt. Het initiatief van de minister heeft alvast een daling van de inschrijvingen in het eerste jaar kinesitherapie in de hogescholen veroorzaakt, meldde *De Standaard* al eerder.

VLAAMSE STUDIEDAG OVER EUROPEAN QUALIFICATIONS FRAMEWORK

Europa ijverige leerling op gebied van onderwijs

Het Vlaamse Departement van Onderwijs peilde afgelopen donderdag bij afgevaardigden van de Vlaamse onderwijsinstellingen naar een nieuw concept dat de regering — onder impuls van de Europese Commissie — binnenkort wil introduceren in het onderwijs: een *European Qualifications Framework* (EQF). Waarlijk, een mond vol. We waren op de studiedag aanwezig en tekenden op.

Bram Delen, Ilse De Witte & Simon Horsten

De Bologna-verklaring uit 1999 ligt aan de grondslag van erg veel recente wijzigingen in het Europese hoger onderwijslandschap. Een van de belangrijkste punten die in het voordeel van het EQF pleit, is het feit dat de diploma's op deze manier in heel Europa beter vergelijkbaar zouden worden. Zo zouden studenten na hun bachelor kunnen kiezen uit een ruimer masteraanbod, aangezien buitenlandse masters ook binnen handbereik zullen liggen.

We leven echter nog niet in deze 'flex-realtiteit'. Het Bologna-proces mag dan zeker de aanzet gegeven hebben tot een verhoogde vergelijkbaarheid tussen de diploma's, maar haar sterkte is ook haar zwakte geworden. Op Europees niveau zijn er maar liefst 45 landen die de verklaring hebben getekend, maar op vlak van kwaliteitsbewaking is er nog een lange weg te gaan. In de huidige situatie zijn de namen van de structuur van het voortgezet onderwijs wel gelijkgesteld (Bachelor en Master), maar blijkt er een hiaat te zijn wat betreft het invullen van die begrippen: wat moet een bachelor die dat diploma heeft gehaald precies kunnen en wat verwacht men van iemand die zich 'master' mag noemen? De eensgezindheid hieromtrent tussen de Bologna-landen is zoek. En daar wil de Europese Commissie nu net verandering in brengen met de *European Qualification Frameworks*.

De bedenkers van het concept hebben de lens niet alleen op de klassieke hogescholen en universiteiten gericht, ook voortgezet onderwijs voor volwassenen (bijvoorbeeld de

VDAB) behoort tot de doelgroep.

Niveaoverschillen

Het EQF heeft de pretentie een zogenaamde 'metastructuur' te zijn, een brug die als middel kan dienen tot het correct vergelijken van bepaalde diploma's tussen verschillende onderwijssystemen. Daarvoor moeten de meeste landen hun actuele situatie uiteraard wel (lichtjes) aanpassen, wat ze kunnen doen aan de hand van de acht niveaus waarin het EQF voorziet. Elk niveau bevat een algemene omschrijving van welk niveau van kennis men verwacht, maar ook welke vaardigheden er moeten worden aangeleerd en welke persoonlijke en professionele competenties onontbeerlijk zijn voor het behalen ervan. Niveau één kan worden gelijkgesteld met het lager onderwijs, terwijl niveau acht de 'leeruitkomsten' van een doctoraat omschrijft. Deze definities laten toe om te proberen de verschillende onderwijsniveaus van de Bologna-landen op elkaar af te stemmen.

Probleem is natuurlijk dat men de lidstaten niet kan verplichten en dus is het vrijblijvende karakter van het EQF ook één van haar grootste minpunten. Er is in de eerste verte geen sprake van internationale controleorganen. De vastgelegde omschrijvingen — waar momenteel nog lichtjes aan kan worden gesleuteld, de informatierondes zijn namelijk nog niet afgerond — zullen niet worden opgelegd aan de deelnemende landen, zelfs niet gecontroleerd. Logisch ook, omdat decreten van de Europese Unie die een weerslag hebben op het onderwijs nog altijd door middel van unanimiteit moeten worden geratificeerd. Vijftientig landen moeten dus hun fiat geven, wat sowieso niet zou lukken mocht er sprake zijn geweest van verplichte aanpassingen. Gevolg is dus dat het EQF, onder welke vorm het er dan ook komt, niet meteen een garantie zal betekenen voor de kwaliteit van het hoger onderwijs. De betrokken landen zullen zelf moeten toezien op het naleven van de bepalingen. Hierdoor zal de gelijkschakeling van het Europees hoger onderwijs zeker niet spoedig verlopen.

Op de studiedag werden dus de afgevaardigden van alle

Vlaamse instellingen van hoger onderwijs uitgenodigd om te debatteren over de zin en onzin van een dergelijk EQF. In werkgroepen werd er dieper ingegaan op de veertien vragen die de Europese Commissie voorlegde. Zo kon de 'basis' haar commentaar formuleren. De discussies liepen in sommige werkgroepen hoog op. Zo vreesden vele participanten dat het EQF een heleboel bureaucratie met weinig resultaat zou zijn. Bovendien betekent een EQF dat professoren hun vakken zullen moeten uitdrukken in 'learning outcomes'. Het feit dat elke prof zijn begin- en eindtermen op het net moest gooien, wekte wrevel aan de K.U.Leuven en als men deze nu ook nog moet gaan vertalen naar leeruitkomsten, zullen velen waarschijnlijk burgerlijke ongehoorzaamheid aan de dag leggen.

De studiedag mag dan wel het label 'adviseerend' meegekregen hebben, het was een bevreemdende ervaring dat de dag werd afgesloten met een standpunt van de Vlaamse Regering. In de politieke wereld is 'adviseren' dan ook vaak iets als een snoepje dat de basis zoet moet houden en een zogenaamd bewijs van het democratische gehalte van de op stapel staande wijzigingen. Maar goed, het was de eerste keer dat er van het ministerie uit iets dergelijks werd georganiseerd, dus laten we de scepsis maar al te graag achterwege. Bovendien: zelfs als geen enkele aanbeveling wordt overgenomen door de Commissie, dan hebben de participanten alvast een uitgebreide infosessie over het EQF meegekregen.

Op de momenten dat de discussie haar existentiële metakarakter oversteeg, kwam vooral naar voren dat er nog onvoldoende duidelijkheid is in de formulering van het systeem (onzorgvuldige definities van fundamentele terminologie) en bovenal het hierboven reeds aangehaalde zwakte punt van de hele rataplan: het gebrek aan overtuigingskracht en verplichtingen. Daarenboven vroegen enkelen zich af of het EQF-ontwerp descriptief dan wel prescriptief beoogd is. Het antwoord volgde snel: indien het niet prescriptief zou zijn, zouden alle moeite en geld voor niets zijn geweest. Of zoals Dirk Van Damme het kernachtig uitdrukte: "Het kan toch niet zijn dat een behaald diploma vijftig kilometer verder niet wordt (h)erkend en dus niets meer waard is."

Wie gaat dat betalen?

Vorige woensdag nodigde het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) Pieter Timmermans van het Verbond van Belgische Ondernemingen (VBO) en Xavier Verboven van het Algemeen Belgisch Vakverbond (ABVV) uit voor een debat over het huidige überprobleem: het generatiepact. De Zeger van Hee aula zou als slagveld dienen in deze oeroude titanenstrijd tussen vakbond en ondernemer, maar tevens ook de strijd tussen jong en oud. De slag kon beginnen.

Kristien Geurts & Kris Vaneldereren

De verwachtingen waren vrij hoog gespannen in het Zeger van Hee auditorium op woensdagavond. Het probleem van het generatiepact is er één waarmee de regering nog volop in de knoop ligt. Het beloofde dan ook een stevig debat te worden. Na een korte inleiding viel de moderator meteen met de deur in huis en vroeg hij aan Verboven of een generatiepact al dan niet nodig is.

Gelag

Verboven erkende de vergrijzing wel maar over alternatieve oplossingen sprak hij niet. Hij verviel in een relaas over hoe verkeerd het wel was om de vijftigplusser te stigmatiseren. Het was dan ook onredelijk volgens Verboven om vijftigplussers een brugpensioen te ontzeggen als er zoveel werkloze jongeren zijn. Verboven leek bevangen door een nostalgisch fantasiewereldje waar het proletariaat nog steeds onderdrukt wordt door de kapitalistische bourgeoisie. "Het moet betaalbaar blijven!" protesteerde Timmermans die Verboven vervolgens counterde met simpele maar sterke argumenten. Maar Verboven bleek niet vatbaar voor de economische tegenargumenten van Timmermans. Wie het gelag moet betalen was blijkbaar zijn laatste zorg, zolang er maar niet aan het brugpensioen geraakt wordt. De discussie verliep op dit punt nog vrij kalm, mede omdat Verboven zich duidelijk een beetje distancieerde van het hele gebeuren. Hij leek zelfs een tikje verontwaardigd dat hij zich als 'oude reus' moet verantwoorden tegenover zo'n jonge snaak als Timmermans.

Nochtans sprak Verboven zichzelf in het verdere verloop van het debat meermaals tegen. Bovendien had hij op het argument van Timmermans dat het financieel ook nog allemaal draagbaar moet blijven als enige repliek dat de arbeidskwaliteit belangrijker is dan de kostprijs. Verboven en

Timmermans stonden op een aantal momenten dan ook lijnrecht tegenover elkaar. Verboven beweerde dat de vijftigplussers graag willen blijven werken maar dat er dan een meer ontspannen loopbaan aan vooraf moet gaan. Timmermans wees Verboven er vervolgens op dat de werknemers die reeds een ontspannen loopbaan hebben ook brugpensioen aanvragen. "Het is het één, ofwel het ander!" volgens Timmermans.

Dankbaar

De moderator zag dat het een straatje zonder einde werd en gooide het over een andere boeg: het probleem van de jeugd. Hij vroeg hoe beide heren de plaats van de jeugd zien in het generatiepact. Volgens Verboven moeten alle jongeren in de eerste plaats dankbaar zijn voor alles wat de oudere generatie voor hen gedaan heeft en mogen ze hen daarom niet bestraffen. Een argument dat weggelachen werd door Timmermans die op de immense staatschulden wees die de oudere generatie juist gecreëerd heeft. Verboven repliceerde dat ze dat ook al lang wisten. Toen Timmermans vroeg waarom de vakbonden dan in 1975 een hervorming hebben tegengehouden die de schulden ging oplossen, bleef het stil.

Na deze korte discussie was het de beurt aan het publiek om de twee heren onder vuur te nemen. Aan socialisten was er geen gebrek in de zaal want het regende vragen tegen het generatiepact. De liberale studenten lieten zich echter niet intimideren. Ook vragen die voor het generatiepact en een liberaler beleid waren vonden hun weg naar de twee heren. Zelfs een verdwaalde Vlaams nationalist had iets aan te merken op het generatiepact. Een opvallend gebrek aan vertegenwoordiging van de centrumpartijen in het publiek dus. Het was eigenlijk pas op dit moment dat Verboven en Timmermans echt op mekaar's antwoorden begonnen in te gaan. Toch werd het steeds duidelijker dat sterke argumenten het in dit debat niet gingen halen van vastgeroeste principes.

Zo verstopte Verboven zich, als antwoord op de vraag over de economische consequenties van de staking van 28 oktober, simpelweg op het stakingsrecht. Het hele debat door bleef Verboven stijf op zijn principes staan en gaf hij geen millimeter toe. Een beetje onterecht, want Timmermans kwam met meer en beter onderbouwde argumenten af. Nu is het afwachten hoe de strijd in de politiek gestreden zal worden.

Universiteit in kwadraat

Afgelopen dinsdag organiseerden de Christendemocratische Studenten (CDS) een gespreksavond met rector Marc Vervenne. Na Vervennes toelichting over zijn visie op de universiteit kregen de aanwezigen de kans hem aan een vragenvuur te onderwerpen. De rector slaagde erin zijn publiek de hele avond te boeien, hoewel hij niet veel nieuws te vertellen had.

Kris Vaneldereren

Dinsdagavond, in het kleine bovenzaaltje van de Notre Dame, kwam rector Marc Vervenne een handjevol fervente christendemocratische studenten toespreken over zijn visie op de universiteit. Voor hij begon stak hij de aanwezige studenten een hart onder de riem door hen te prijzen voor hun politiek engagement. De rector betreunde de verzwakking van engagement bij studenten.

(foto Jelle Goossens)

Vervolgens wijdde Vervenne uit over wat volgens hem een universiteit werkelijk is: een plaats waar mensen intellectueel gevormd worden en waar op zoek wordt gegaan naar de waarheid. Hiermee herhaalde hij feitelijk wat hij reeds in zijn toespraak aan de start van het academiejaar had gezegd.

Vakschool

Ook wat de richting betreft die de K.U.Leuven uit moet, had de rector niet veel

nieuws te vertellen. De universiteit zou vandaag te economisch gericht zijn; wetenschap moet te veel renderen. Vervenne vindt het dan ook jammer dat jonge wetenschappers gedreven worden om steeds sneller resultaten op tafel te leggen. Volgens hem is dat een fenomeen dat zich zeer sterk uit in Europa en resulteert in een kwaliteitsvermindering van de wetenschap. Vervenne wil dan ook met de studenten en de onderzoekers het debat aangaan over wat wetenschap feitelijk is. De meeste wetenschappers zouden de wetenschap te veel bekijken vanuit het eigen vakgebied. "Als een arts geen discussie kan voeren over bijvoorbeeld religie, dan zijn wij niet meer dan een veredelde vakschool," stelde hij.

Over het katholieke aspect van de K.U.Leuven blijft de rector rotsvast bij zijn overtuiging dat religie een meerwaarde geeft aan de opleidingen. "Een katholieke universiteit is een universiteit als alle andere, maar ook een universiteit in het kwadraat. Er wordt niet enkel over de fundamentele werkelijkheid gedacht, maar ook over de functie van religie daarin," vertelde Vervenne. Daarmee maakte hij wel duidelijk dat de K.U.Leuven absoluut niet afhankelijk is van de katholieke kerk. "Als Rome onze K van katholiek zou afnemen, zouden we gewoon verder gaan."

Opmerkelijk was dat de rector niet sprak over zijn effectieve beleidsvoering. Bij de aanvang van het academiejaar had hij uitgelegd dat hij nog geen vast beleidsplan had en dat hij dat samen met de universitaire gemeenschap wou uitwerken. Vervenne gaf echter niet veel blijk van wat er van dit beleidsplan al is waargemaakt. Hij bleef in zijn uiteenzetting dan ook uit de buurt van zijn huidige beleidsvoering en spitste zich eerder toe op het weergeven van zijn ideaaltype van de universiteit.

Zwijnerij

Na de uiteenzetting van Vervennes visie op de universiteit kregen de dolenthousiaste christendemocraten de kans om hem aan de tand te voelen. De vragen varieerden van de afvallersproblematiek bij eerste bachelors tot de intellectuele migratie die Bologna met zich mee zou brengen. Een luchtigere vraag peilde naar zijn standpunt over de traditie van cantussen en studentikoze activiteiten. Vervenne antwoordde dat hij sociale interactie in het kader van tradities zeer belangrijk vond, maar dat hij niet te vinden was voor 'zwijnerij', wat al bleek uit zijn bescheiden drinkprestaties op de cantus van LOKO twee weken geleden. De avond was al bij al geslaagd, vooral voor degenen die zijn toespraak bij de opening van het academiejaar gemist hadden.

deze buurt heel lekker eten. Waarschijnlijk is dat te danken aan de Madrileense trots. Eten is voor Madrilenen erg belangrijk en er worden geen concessies gedaan die afbreuk zouden kunnen doen aan hun tradities.

Deurbeleid

Het Madrid van de grandeur is te vinden in de buurt rond het Pradomuseum. Als je de metro uitstapt torenen de statige gebouwen van de Plaza de Cibeles boven je uit. Hier is de megalomanie van voormalige heersers terug te vinden: Madrid als visitekaartje van een wereldrijk. Als je hier rondloopt, over de brede boulevards, weet je weer dat Spanje ooit over de halve wereld heerste. Niettemin zijn in deze buurt ook de meeste zwervers te vinden: heuse slaapzalen zijn ingericht in de passages onder de grond die naar de metro leiden. Ook een voormalige wereldmacht heeft zo zijn problemen.

Het frivole Madrid is te vinden in de Chueca. De wijk, die bekend staat als de homobuurt, zit stampvol barretjes en disco-

theken. In een aantal van die discotheken is het beleid dat vrouwen entree betalen en mannen gratis binnenmogen, een paar hebben zelfs een vrouwen-niet-toegestaan deurbelid. Maar als je je daar als vrouw niet door uit het veld laat slaan, is dit de leukste uitgaansbuurt die er is. De vrolijkheid zindert door de straten, uit alle deuren klinkt muziek, overal staan mensen buiten in de rij, en om het wachten wat aangener te maken drinken de meesten een koud pintje dat ze bij de Chinese venters gekocht hebben die hier overal met trektassen vol bier door de straten lopen en hun *cervezas* voor de democratische prijs van één euro verkopen. De meesten van hen hebben ook broodjes in hun tas zitten, want een Ali Baba zoals in Leuven die openblijft tot de laatste hongerige student naar bed is, bestaat hier vooralsnog niet.

Om Madrid te kunnen vatten moet je in Madrid geweest zijn. Niets kan deze bijzondere stad beter beschrijven dan de stad zelf. Of zoals men hier zegt: *Madrid solo pasa en Madrid.*

ERASMUSDAGBOEK: ELISE IN MADRID (2)

Madrid in vogelvlucht

Madrid is een stad met vele gezichten. Elke buurt is anders dan de voorgaande. In deze stad raak je nooit uitgekeken.

Elise Kuit

Als je op het plein de Puerta del Sol staat, het centrum van de stad, sta je temidden van een toeristisch circus dat dag en nacht doorgaat. Bedelaars in verschillende gradaties van ellende zitten te midden van een mensensroom die zich langs de vele winkels beweegt, taxi's rijden toeterend de voetgangers van de zbrapaden, bussen denderen met schrikbarende snelheid door de bebouwde kom. Op verschillende hoeken van het plein, dat wereldberoemd is door de "Tio Pepe"

lichtreclame op een van de gebouwen, zitten mannen en vrouwen loten te verkopen voor de *Once*, de Spaanse loterij. Rond Kerstmis zal deze een duizelingwekkend hoog bedrag bevatten, en daarom wordt ze *Gordo* genoemd, oftewel 'de dikzak'.

Vlak achter Sol ligt de Plaza Mayor, de Madrileense Grote Markt. Aanvankelijk was dit plein ontworpen als stierenvechtarena. De mensen die aan het plein woonden, moesten maar hun gordijnen opentrekken om te kunnen genieten van het spektakel. Nu is vrijwel het hele plein ingenomen door terrasjes, die in de winter weliswaar wat bescheidener van afmeting zijn, maar toch vol zitten met mensen uit alle delen van de wereld. Ondanks het hoge toeristische gehalte van zowel Sol als de Plaza Mayor kun je in

SoVo's krijgen gevraagd geld maar blijven ontevreden

Op het einde van de Staten-Generaal van de Vlaamse Hoger Onderwijsraad (VLHORA) lichtte Dirk Van Damme de plannen van het Ministerie van Onderwijs toe. De Sociale Voorzieningen (SoVo's) krijgen het geld dat ze vragen voor een financiële gelijkstelling met de universiteiten. Toch zijn ze niet tevreden.

Gijs Van Gassen

De studentenvoorzieningen van de hogescholen, gestructureerd als SoVo's in onafhankelijke vzw's, zijn altijd ondergefinancierd geweest in vergelijking met die van de universiteiten. Het verschil bedroeg ongeveer honderd euro per student. Dat verschil werd al lang aangeklaagd en zal nu ook worden goedge maakt. Het budget van de SoVo's zal worden aangevuld tot het universitair niveau. Universiteiten moeten dus niets inleveren. Die inhaaloperatie vraagt structureel tien miljoen euro extra. Omdat dat geld niet meteen beschikbaar is, tekende Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (SP.A) een groeipad uit. Vanaf 2007 wordt elk jaar één derde van die tien miljoen euro meer gegeven, zodat de gelijkstelling in 2009 rond moet zijn.

Toch is de VLHORA daar niet tevreden mee. Ten eerste is er de ontgoocheling dat er pas in 2007 wordt gestart met de inhaalbeweging. Maar belangrijker is dat er aan die ruimere financiering ook voorwaarden worden gekoppeld, die worden vast gelegd in beheersovereenkomsten. Dat lijkt logisch, maar voor universiteiten gelden die voorwaarden niet, zodat SoVo's financieel nog steeds niet gelijkwaardig zijn aan de universitaire studentenvoorzieningen, volgens de VLHORA.

Structuur

Een tweede heikel punt dat Van Damme aanraakte, was de organisatie van studentenvoorzieningen. Bij hogescholen zijn er de als vzw's georganiseerde SoVo's, in universiteiten zijn die ingebed in de universitaire structuur. Volgens het Ministerie moet er logisch gezien één van beide structuren het best geschikt zijn voor de sociale opdracht en zal dus één vorm moeten verdwijnen. Dat zou voor het einde van de legislatuur van deze Vlaamse regering moeten gebeuren. In theorie worden alle pistes open gehouden. Maar in de toespraak wees Van Damme er wel op dat SoVo's en hogescholen al heel nauw verbonden zijn en dat sommige hogescholen hun SoVo als excuus gebruiken om hun eigen sociale

opdracht van zich af te schuiven. Hij wees bovendien op misbruiken van de structuur: "Er zijn in het recente verleden her en der pogingen geweest tot al te creatieve interpretatie van de regelgeving. Die waren in wezen niet meer dan een zielige vestzakbroekzak operaties tussen hogeschool en SOVO." Hoewel de discussie nog moet beginnen en alle opties open blijven, is wel duidelijk dat ook het Ministerie van Onderwijs kanttekeningen maakt bij de vreemde verhouding tussen hogescholen en hun SoVo's. In haar toespraak had de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) even daarvoor nog gepleit voor het behoud van die structuur.

Raamakkoord

De regionalisering van studentenvoorzieningen was het derde thema dat gevoelig lag. Tijdens de toespraken van vertegenwoordigers van SoVo's en hogescholen was vaak de nadruk gelegd op het belang daarvan. Er werd openlijk de vraag gesteld waarom hogeschoolstudenten niet in de koten van de universiteiten terecht konden. Mart Buekers, Coördinator Studentenbeleid van de K.U.Leuven, moest de gemoederen zelfs even bedaren. Hij legde uit dat de universiteiten niet a priori tegen regionalisering zijn, maar dat het naïef is om er alle heil van te

verwachten. Hij kreeg bijval van de UGent en een bescheiden applausje voor zijn interventie.

Toch kwam het Ministerie tegemoet aan de wensen van de SoVo's. In 2006 zal een regionaal overlegorgaan worden opgericht. Daarin zullen, naast de studentenvoorzieningen, vertegenwoordigers van de VLHORA, VVS en Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) zitten. Bestaande, spontaan gegroeide initiatieven zullen "niet doorkruist worden met eenzijdig opgelegde maatregelen. Maar waar die samenwerking moeilijk of niet van de grond komt, zullen we dringend moeten zoeken naar een manier om ze te organiseren of te bevorderen." De boodschap is dus duidelijk.

In Leuven zijn er raamakkoorden tussen de SoVo's van de Leuvense hogescholen, maar een echte samenwerking is zoiets nauwelijks te noemen. De voorbije jaren is er wel af en toe gesproken over regionale samenwerking. Onder meer Dirk Van Gerven, toenmalig Coördinator Studentenbeleid en zijn directeur studentenvoorzieningen, Jan de Vuyst, waren er voorstander van. Toch is die samenwerking nooit van de grond gekomen. Met de nieuwe visie van het Ministerie van Onderwijs zal er ook in Leuven binnenkort opnieuw rond de tafel worden gezeten.

THEMAHUIS UNICEF IN LEUVEN

Kinderen opnieuw leren spelen

Leuven heeft een nieuw themahuis. Op dinsdag 15 november verzorgde een aantal jonge enthousiaste vrijwilligers een openingsavond van het Unicef-themahuis in de Brusselsestraat 160. In hun huisje willen ze mensen helpen die vragen hebben of inlichtingen wensen over Unicef.

Marieke Poissonnier

Een donker steegje tussen nummer 158 en 162 in de Brusselsestraat leidde ons naar de bestemming: het Unicef-themahuis. We waren wat vroeg maar besloten toch al binnen te gaan. Vanuit de miezerige buitenwereld belandden we in een keuken vol ballonnen en een tiental jonge twintigers dat nog een snelle hap door het keelgat jaagde vooraleer van start te gaan. Op de eerste verdieping van het kleine huisje zou de voorstelling plaatsvinden. De zithoek was gericht naar een projectiescherm, een laken waarvan de ingestreken plooiën nog zichtbaar waren. Een gezellige sfeer werd meteen gecreëerd en iedereen begon spontaan met elkaar te praten. Het volk stroomde toe en al snel bleek dat er heel wat meer mensen gekomen waren dan men verwacht had. De stampvolle zithoek ademde het enthousiasme uit dat op elk gezicht stond af te lezen.

Chinees

Unicef had een uitvalsbasis in Leuven tot het een vijftaljaar geleden opgedoekt werd. Ellen Van Camp, die zich later zou voorstellen als een moederfiguur voor de vrijwilligers in Leuven, vertelde dat ze als studente op zoek was naar een nuttige vrijetijdsbesteding. In haar omzwervingen kwam ze terecht bij Unicef en samen met twee andere vrijwilligers gaf ze Unicef opnieuw een gezicht in Leuven. Intussen is die Leuvense tak gegroeid en heeft ze er al heel wat activiteiten op zitten. Ellen vertelde ons dat het onpraktisch werd om steeds weer op café te vergaderen. Het idee ontstond om een huisje te zoeken waar steeds vergaderd kon worden en waar materiaal ook gestockeerd kon worden. Bovendien betekende dit ook dat er een vast punt zou zijn waar mensen steeds terecht konden met hun vragen. Nu is het themahuis van Unicef een feit.

Iedereen krijgt een brochure in z'n handen. De vrijwilligers stellen

zich voor en iedereen aanwezig wordt uitgenodigd hetzelfde te doen. Het volkje blijkt een samenraapsel te zijn van vrienden van vrijwilligers, potentiële nieuwe leden en wat Chinezen uit Brussel. Eentje stelde zich voor met "I am Lo, but you can call me Bami." Het lachsalvo van de woonkamer heette Bami ook welkom en de eigenlijke presentatie kon beginnen.

Unicef is het Kinderfonds van de Verenigde Naties en baseert zijn projecten op de gedachte en de artikels vastgelegd in het internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Sinds 1946 helpt het de meest achtergestelde kinderen in de wereld zonder onderscheid te maken in ras, religie, geslacht of nationaliteit. Daarvoor werkt het ook nauw samen met regeringen en heel wat niet-gouvernementele organisaties (NGO's). Ze ijveren er voor een betere gezondheidszorg en voor toegang tot zuiver water. Ook is het recht op bescherming en op onderwijs van groot belang.

Keuvelen

Ellen legt heel wat concrete projecten uit, bijvoorbeeld de ontwapening van de kindsoldaten in Zuid-Soedan. Maar ook hier in Europa vinden grootse projecten plaats. De steeds terugkerende motivatie is kinderen opnieuw te leren spelen. "Kinderen moeten weer beseffen dat je niet alleen moet lopen voor je leven, maar dat het ook gewoon leuk kan zijn."

Unicef België wil als drukkingsgroep haar belangen op de Belgische politieke agenda plaatsen. Verder houdt de NGO zich ook bezig met fondsenwerving en sensibilisering.

De Leuvense tak is één van de zestig lokale comités van vrijwilligers hier in België en blinkt uit door haar opvallend jonge bezetting. Stilaan krijgt het Leuven voorbeeld nu ook

(foto Ronald Hermans)

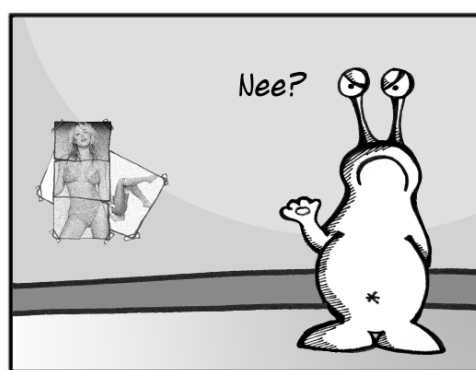
navolging in Gent en Antwerpen waar ook meer jongeren zin krijgen om een comité op te richten. De jonge vrijwilligers sluiten zich aan bij de activiteiten die Unicef België organiseert, maar ze vinden het toch belangrijk om ook met eigen initiatieven naar buiten te komen. Om het imago van studentestad alle eer aan te doen, beslisten ze een Unicef-party te houden, de eerste in België overigens. Intussen vond in oktober ook de eerste Kids-fuif plaats in Kessel-Lo. Kerstmiskaartjes en balpennen worden verkocht, er werd al een ballonwedstrijd georganiseerd en samen met de Rotaryclubs rond Leuven werd de actie 'vaccination for life' op poten gezet. Ook gaan de vrijwilligers naar scholen om uit te leggen waar Unicef mee bezig is.

Na de presentatie werden op de vrijwilligers nog vragen afgevuurd en hun aanstekelijk enthousiasme werd overgedragen op de bezoekers in het huis. Er was tijd voor een drankje in de keuken en iedereen kon wat nakeuvelen met de bewoners van het huis.

De vier bewoners zijn allen vrijwilligers bij Unicef. Bezoekers heeft het huis niet. Je kunt er zomaar binnenvallen als je inlichtingen of informatiebrochures wil over de organisatie.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Strakke dijen en pezige kuiten

Naast de 24-urenloop, die ieder jaar megalomanere proporties lijkt aan te nemen, is er voor de echte lopers onder de studenten ieder jaar ook de studentenmarathon. Ondanks de meer bescheiden aanpak en de kleinere schaal, bood LOKO-Sport de sportievelingen dit jaar weer een mooi parcours aan.

Bavo Van Eyken

De striemende regen, dreigende wolken en bijtende wind die ontwakend Leuven geselden op donderdag 17 november leken de voorbode te zijn van een ware calvarietocht voor de lopers. Deze konden zich bewijzen op drie afstanden: 5, 10 en 21 kilometer. Het woord marathon is dus stilaan een beetje misplaatst in de naam van dit evenement.

Wellicht blijft deze verwijzing naar de beginjaren uit weemoed bestaan, want met slechts 300 lopers heeft de studentenmarathon veel van zijn glans van weleer verloren. Na de

start in de jaren '60 kende de studentenmarathon, die toen nog wel 42 kilometer telde, een hoogtepunt bij de 20ste jubileumeditie in 1987. Toen liepen meer dan 2300 aficionado's de olympische afstand. De organisatie was groots, er was veel persaandacht en voor de sfeer zorgden studenten die de afstand op rolschaatsen aflegden of met een duikers-uitrusting liepen.

Deze gloriejaren lijken voorbij. Recentere edities beperkten de afstand tot 21 km, dit jaar werd de mogelijkheid ingevoerd om 5 kilometer te lopen. Meer dan de helft van de deelnemers koos echter voor de halve marathon. Ook het wandelen, dat vorige jaren nog werd gedaan, is verdwenen. Desalniettemin blijft het een uitgelezen kans om studenten en andere geïnteresseerden warm te maken voor het langeafstandslopen.

De uitslag voor de 21 km bij de mannen was geen verrassing. Karel Pardaens is meervoudig winnaar van de studentenmarathon en ook dit jaar bezette hij met 1u 11' 52" de eerste plaats. Lori Zimmerman finishte als eerste vrouw op 1u 17' 03".

Al spurtend naar de meet

Na vorig jaar de 21 kilometer te hebben aangepakt, besloot Veto zich dit jaar op de 10 kilometer te gooien. Een doorgedreven training, voldoende slaap en aangepaste voeding waren de ingrediënten van een voorbereiding die hopelijk haar vruchten zou afwerpen.

De voorbereiding is het halve werk, en dus werd op maandag een training van 10 km ingelast. De wedstrijdstand in de benen hebben, is namelijk van groot belang, net als een aangepaste voeding. Na een nacht met voldoende slaap, een ontbijt met speciaal krachtvoer (geen doping!) en 's middags een bord pasta, werd afgezaakt naar het Sportkot voor de langverwachte marathon.

Belagers

Gekleed in strak pak en ontdaan van alle ballast verschenen we aan de startlijn. De ambitieuze jonge wolven hokten vooraan samen. We stonden net achter hen, niet helemaal zeker van ons stuk. Het startschot liet wat op zich wachten en de spanning nam zichtbaar toe. Met de vingers aan de hartslagmeters en een geconcentreerde blik werden de laatste seconden afgeteld.

Het schot was een verlossing: afduwen dat horloge en rennen maar! We vertrokken aan het Gymnasium en stormden richting ring. Via het voetbalstadion werd de Kardinaal Mercierlaan bereikt. Het tempo zat goed, en de snelste mannen bleven voorlopig binnen het vizier. Langs de wetenschapsampus be-

reikten we de gebouwen van Imec, waarrond we een lus maakten, om zo via Alma 3 terug te keren richting Sportkot. In ons kielzog merkten we een hijgende looper op. Hij leek niet snel te zullen afgeven, maar raakte ook niet voorbij ons. Zo keerden we weer richting startlijn. De eerste ronde zat erop en het verliep vlotter dan verwacht. Daarom besloten we stelselmatig de snelheid op te drijven. De belager, die ons nog steeds op de hielen zat, stimuleerde om niet te versagen.

De versnellingen zorgden heel even voor pijscheuten, maar met de wijze woorden 'pijn is zwakheid die het lichaam verlaat!' in het achterhoofd, aangevuld met het besef dat een beetje lijden je niet doet sterven, werden de lichamen in een nog hogere versnelling geschakeld. Eindelijk leek de tactiek het beoogde effect te resulteren: een forse kloof tussen de belager en ons was geslagen! Deze mentale opkikker maakte dat de blik resoluut vooruit werd gericht. Op zo'n vijftig meter liep immers de volgende prooi.

Nog één kilometer te gaan en het slachtoffer keek om. Hij besefte dat we hem in het oog hadden en begon zelf sneller te lopen. De kloof werd niet kleiner en zelfs met een ultieme eindspurt bleef hij enkele meters voorop lopen. Volgens ons horloge hadden we ongeveer 37 minuten gelopen. Voorzien van water en een banaan stonden we te bekomen, toen de belager finishte. Hij wenste proficiat en zei: 'Ik heb nog geprobeerd, maar ik kon jullie niet pakken.' 'Volgende keer beter!' werd al lachend gezegd en we zochten warmere oorden op.

(foto Jelle Goossens)

Bij de 10 km was het Pieter Staelens die met 33' 44" won voor de mannen (ter indicatie: het WR ligt op 26u 17' 53"), Ellen Vanmaele met 38' 44" bij de vrouwen. Bart Vandewoestyne zegevierde bij de 5 km mannen in 18' 21", Katrien Van der Hoeven was met 22' 08" de snelste bij de vrouwen.

INTERACTIEVE TENTOONSTELLING ONTMOETING MET HET DONKER IN PROVINCIEHUIS

"Pas op met die blindenstok, er zijn al blinden genoeg!"

Zien blinden alles in het zwart? Zijn mensen met een blindenstok die toch kunnen lezen fraudeurs? Hoe neem je een blinde bij de hand om de straat over te steken? Deze en andere prangende vragen over de leefwereld van blinden en slechtzienden worden beantwoord op de interactieve tentoonstelling *Ontmoeting met het donker*.

Robin Broos

Onbekend is onbemind: een spreekwoord dat de organisatoren van *Ontmoeting met het donker* graag hanteren. Directeur Jan De Smet van organisatie *Blindenzorg Licht en Liefde* wist het uit te leggen aan de hand van een voorbeeld. Regelmatig moet de man vergaderen met visueel gehandicapten en vaak komen zij op die gelegenheden toe met gebroken polsen, builen of blauwe plekken. Tja, wanneer er bijvoorbeeld een verkeersbord van plaats veranderd is, heeft dat grote gevolgen. Om die reden is interactie in deze tentoonstelling belangrijk. Alleen op die manier kunnen zienden even vertoeven in de leefwereld van de mindervalide medemens.

Tunneltje

Medeorganisatoren zijn de stad Leuven en de provincie Vlaams-Brabant. Ook zij onderschrijven bovenstaande stelling. Zo liet de stad op verschillende plaatsen de stoep verbreden, maar wanneer daar onbezonnen fietsen worden geparkeerd of als de horeca

haar terrassen uitbreidt, mist de actie haar doel. Daarom draagt deze tentoonstelling bij aan het besef van de ongemakken bij slechtziendheid, naast de reeds bestaande initiatieven zoals infodagen voor handelaars of de flyers ('Word jij graag pootje gelapt?') die de stadswacht wel eens aan verkeerd geparkeerde fietsen hangt. Bovendien hopen de organisatoren dat deze editie van *Ontmoeting met het donker* het startschot betekent voor een reizende tentoonstelling, zodat iedereen in België de kans krijgt deze materie te leren kennen.

De tentoonstelling bestaat uit vijf modules, waarin de bezoeker telkens te maken krijgt met één van de beperkingen van een visueel gehandicapte. Zo kan je met simulatiebrillen en oefeningen de diverse vormen van slechtziendheid ontdekken. Een medewerkster legt uit: "Slechts één op tien slechtzienden is volledig blind. Daarom is het goed mogelijk dat je een 'blinde' ziet klokkezen. Het gaat dan niet om een profiteur, maar om iemand die nog slechts een tunnelzicht heeft. Van het 180°-beeld dat wij hebben, is dat bij deze mensen vernauid tot ze enkel nog in een tunneltje kunnen waarnemen."

In een andere module leer je om te gaan met visueel gehandicapte personen. Niet dat zij een bijzondere behandeling vragen, maar wanneer men behulpzaam is, valt het op hoe onhandig deze hulp wordt aangeboden. Ook in de ICT-module komen problemen aan bod die zienden amper kunnen vermoeden. Dat blinden kunnen computeren, wisten we al. Maar dat ze geen muis kunnen gebruiken, zover hadden we nog niet nagedacht.

Luid

Het hoogtepunt van de tentoonstelling is de speciale verduisterde ruimte. Geen blinddoek nodig om je even in de wereld van de slechtzienden te wanen. In deze ruimte zijn enkele openbare ruimten geënceneerd. Er is een parkje, een cafétje en zelfs een bouwwerf. "Jullie zijn van de pers? Dan zullen we de putten niet doen, we willen graag een goed artikel," lacht Doreth, de blinde begeleidster. Voor we ons nog maar zorgen kunnen maken of het nu een grapje was of niet, worden we eerst gebrieft over de hanteringwijze van de blindenstok. Die dient enkel om oneffenheden in de nabije omgeving waar te nemen. "Je moet rustig links en rechts op de grond tikken, maar nooit je stok in de lucht steken. Dat kan wel handig zijn om te checken of er takken in de weg hangen, maar dat is ook gevaarlijk. Er zijn immers al blinden genoeg," was de laatste wijze boodschap.

Het parcours is een onvergetelijke ervaring. "Pas op dat je niet in het water valt, we lopen nu over een brugje." Goed dat er af en toe dergelijke instructies komen, want we hebben er geen idee van wat we precies aan het doen zijn. De gangbare geluiden worden overal gesimuleerd en vooral op 'café' valt het op hoe storend luid de wereld is als je ze niet kan zien. Na een drankje ("is dit brickje appelsap of chocomelk?") kom je langs een bouwwerf bij de deur die je terug naar de visuele wereld brengt. Tot slot kan je in een rolstoelencursus nog even de problemen van toegankelijkheid meemaken. Deze tentoonstelling is een levensles die niet

alleen voor de sociale sector van pas kan komen. Er zijn al tweeduizend inschrijvingen, wees er dus snel bij.

'Ontmoeting met het donker' vindt nog tot en met 27 november plaats in het Provinciehuis, vlakbij het Leuvense station. Dagelijks, weekend inbegrepen, worden er vier rondleidingen voorzien. Inschrijven kan nog via omhd@blindenzorglichtenliefde.be of op 0476/72.68.08. Meer info www.blindenzorglichtenliefde.be/ontmoeting/index.html

Kijk Uit: suïcidale kangoeroes

In vroegere tijden aanbaden we de zon. Ooit, binnen miljarden jaren, zullen we erdoor worden opgeslorpt. Ook in de tussentijd blijft het hemellichaam ons fascineren. Vijftien studenten van GroepT zijn hiervan een levend bewijs. In september namen ze met een zelfgebouwde zonnwagen deel aan de World Solar Challenge. Een race voor zonnewagens, dwars door Australië, de zon tegemoet.

Joos Roets

Smog, zure regen en torenhoge brandstofprijzen. Welke wetenschapper zou deze problemen niet uit de wereld willen helpen? Zonne-energie levert alvast een nuttige denkpiste op. Om de technische innovatie op het vlak van dergelijke milieuvriendelijke alternatieven te stimuleren, wordt tweejaarlijks in Australië de World Solar Challenge georganiseerd, een race van Darwin naar Adelaide, voor personenwagens die worden aangedreven met niets dan zonlicht. Thierry Le Comte en Sam Vrancken maakten deel uit van het Solar Team van GroepT, dat in Australië eindigde op een verdienstelijke elfde plaats.

Veto: Wat heeft jullie ertoe gebracht om deel te nemen aan de World Solar Challenge?

Thierry Le Comte:

«In mei 2004 stond de zonnwagen waarmee het Nederlandse team het jaar voordien de World Solar Challenge gewonnen had, een hele week tentoongesteld in het gebouw van GroepT. Toen is er onder de studenten een idee gegroeid van: "Dit is wel iets leuks, misschien kunnen wij dat ook wel doen." De studentendecaan heeft dan een mail rondgestuurd, om alvast eens te polsen hoe concreet het enthousiasme wel was. Uiteindelijk bleken er zestig studenten geïnteresseerd te zijn. Na sollicitatiegesprekken bleven er nog slechts vijftien mensen over. De eisen waren immers streng: om mee te doen, moest je je jaar opgeven.»

Veto: Een soort sabbatjaar?

Sam Vrancken: «Je kan het eerder beschouwen als een soort onofficieel erasmusjaar. We gingen dan wel niet naar de lessen, maar ik kan je verzekeren: het was zeker geen vakantiejaar. Ik ben in de jaren voordien nooit zoveel in het GroepT-gebouw geweest als tijdens dat eerste halve jaar van onze solar-uitdaging. We hadden een lokaal ter onzer beschikking waarin we, al vanaf de zomer van 2004, wekelijks vergaderden. Hoewel de school dicht was, werd het gebouw speciaal voor ons opengehouden, zodat we konden doorwerken.»

Windtunnel

Veto: Hoe hebben jullie dit project bekostigd?

Sam: «We wisten dat we bedrijven moesten vinden die zowel geld als kennis wilden investeren in het project. Aanvankelijk was dat niet gemakkelijk. Vele mensen geloofden er niet in: "In één jaar een wagen bouwen? Jullie zijn gek, dat lukt jullie nooit!" Toch kregen enkele bedrijven interesse. Voor vele be-

drijfsleiders en ingenieurs is het immers een droom om zelf een wagentje te bouwen en ermee te gaan rijden in Australië. Vanaf het moment dat we twee sponsors hadden, die er samen met ons fanatiek voor gingen, volgde de rest. Globaal gezien was de zwaarste kost die we hadden de zonnecellen — wat eigenlijk wel logisch is voor een zonnwagen.»

Veto: Hoe zijn jullie van een idee tot een afgewerkte wagen gekomen?

Thierry: «Tijdens de eerste vier maanden hebben we ons toegelegd op onderzoek. Het vage idee moest worden afgelijnd. We zijn ook gaan kijken naar zonnewagens van andere teams. Tegelijkertijd stelden onze marketingmensen een businessplan op voor de sponsors. Na die vier maanden volgde een 'tekenfase' van nog eens vier maanden, waarin we de nodige plannen en berekeningen maakten. Deze fase werd afgerond met de bouw van een schaalmodel, dat nodig was om ons ontwerp aërodynamisch te testen. Hiervoor zijn we naar de grootste windtunnel van Europa getrokken. Windtunneltesten vallen immers niet met computerprogramma's te simuleren.»

«Zodra de buitenkant op punt stond, konden we beginnen bouwen. Dit hield in: mallen maken en met carbon werken. De

besteld, was er niet in geslaagd deze tijd af te werken. Aan de wagen ontbrak dus een gepaste aandrijving. We hebben dan maar dag en nacht heel de wereld rondgebeld op zoek naar een motor. Onze sponsor Umicore heeft geholpen om die motor tijdig in Europa te krijgen. In september konden we dan eindelijk vertrekken naar Australië.»

«Jullie zijn gek, dat lukt jullie nooit!»

Veto: Er reden vijftientig wagens mee. Wat verwachtten jullie van de tegenstand?

Sam: «We waren het allereerste team dat aankwam in Darwin. De eerste wagens die na ons toekwamen, waren vooral de 'mindere' wagens waarvan we dachten: "Die kunnen we wel verslaan." Maar op het moment dat de topteam kwamen binnensijpelen, overviel ons wel een 'wauwgevoel'. Teams zoals Michigan University beschikken over een hele trailer, en worden gesponsord door grote namen als General Motors en Shell. Toch weet je eigenlijk wat je kan verwachten. Je kent de technologie die de vorige jaren is gebruikt. Er

buffer weg, en dreigden we onze batterijen stuk te rijden. We konden nauwelijks nog energie stockeren. Dan hebben we louter gereden op wat de zon ons gaf.»

«Ons doorzettingsvermogen heeft ons, naast een elfde plaats, nog iets anders opgeleverd: de WSC Adventurar Award. De organisatie vond dat we de juiste spirit hadden. We hielden het zeer relax, zeker in vergelijking met enkele andere teams. We reden van acht uur 's morgens tot vijf uur 's avonds. Dan haalden we de zonnecellen van de wagen, keerden ze naar de laatste zon om de batterijen nog wat op te laden, repareerden we de kleine mankementjes, en gingen we slapen.»

Emoe

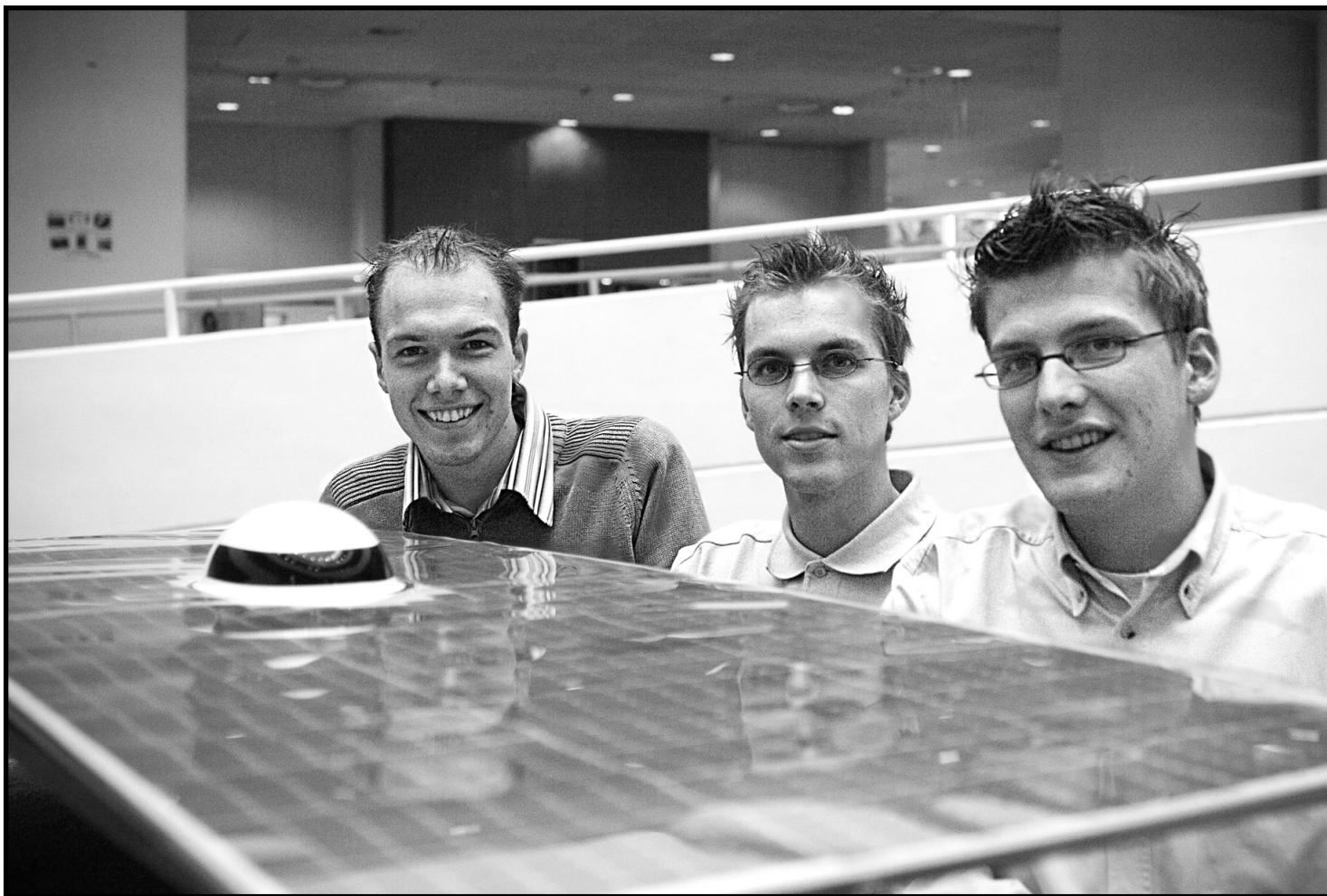
Veto: Hoe reageerden de Australiërs op jullie wagens? Waren het hoffelijke weggebruikers?

Thierry: «De gewone mensen waren echt enthousiast en vriendelijk. Velen stopten en gingen langs de kant van de weg staan. De befaamde roadtrains daarentegen stopten voor niets — het zijn gigantische trucks met vier of vijf trailers, echte treinen op banden. Wat er ook gebeurt, zij rijden steeds onverstoord verder.»

Sam: «Een zonnwagen rijdt niet alleen. In-

tegendeel, ver voorop rijdt een wagen met zwaailichten die de voorliggers waarschuwt. Deze wagen ruimt ook alle mogelijke obstakels op, voornamelijk roadkills zoals platgereden kangoeroes en emoes. Daarachter rijdt er een bestelwagentje met een mechanisch depannageteam, om platte banden en dergelijke op te lossen. Vervolgens heb je de zonnwagen zelf. De karavaan wordt gesloten door de 'brains', een wagen waarin alle technische parameters van de zonnwagen voortdurend in het oog worden gehouden. In onze volgwagen reed er ook een official mee die controleerde of we het wedstrijdreglement niet overtraden. De man vertelde ons dat hij België kende omdat een kameraad van hem een stuk

(foto Jelle Goossens)

weg van mal naar eindproduct heeft twee maanden geduurd. Ondertussen hadden we ook een frame vervaardigd. Het was nu de kwestie ervoor te zorgen dat de ophanging in de buitenkant paste. De montage van alle stukken gebeurde in Flanders Drive te Lommel, een bedrijf gespecialiseerd in de automobielsector. We hadden er een volledige garage ter beschikking.»

Sam: «Na de montage hebben we de wagen getest op een circuit. Om deel te nemen, moet je wagen qua wendbaarheid, snelheid en remcapaciteit aan enkele minimumcriteria voldoen. Los daarvan hebben we ook vele toertjes gereden. Gewoon om te zien of het systeem wel betrouwbaar was.»

Wauwgevoel

Veto: De deadline naderde. Kwamen er vele slapeloze nachten aan te pas?

Thierry: «Zeg maar slapeloze weken. We moesten zelfs in shifts werken. Overdag belden we bedrijven en 's nachts werden de instructies voor de volgende ochtend uitgetekend. Vooral de laatste week was hels. Het bedrijf waar we onze in-wheel motor hadden

is steeds ruimte voor verbetering, maar de meeste ontwerpen liggen grosso modo in de zelfde lijn.»

Veto: 3000 kilometer in 48 uur. Een elfde plaats. Tevreden?

Sam: «Jazeker. Om als beginnend team elfde te eindigen, dat is een hele prestatie. Spijtig genoeg hadden we twee problemen: het zonnepaneel en de batterijen lieten ons enigszins in de steek. Het zonnepaneel hadden we laten vervaardigen in een Amerikaans bedrijf. Er moet daar iets zijn misgelopen, want al tijdens de eerste dag van de race merkten we dat het piekvermogen van het paneel een stuk lager lag dan tijdens de tests. Ook de tweede en de derde dag zakte het vermogen. Uiteindelijk, tegen het midden van de race, dachten we: "We halen het niet als we nu niet iets drastisch doen." We zijn dan maar beginnen solderen op het paneel zelf. Het probleem is echter nooit volledig opgelost. Door de slechte inkapseling en de trillingen van de wagen kwamen de contacten steeds terug los. Ook de batterijen zorgden voor de nodige hoofdbrekers. In ons batterijpak zaten er enkele zwakke cellen, die niet zo goed opladden. Daardoor viel er een deel van de

land bezat dat even groot is als België. Dat stemt tot nadenken: de oppervlakte waar wij op leven, is in Australië niet méér dan de achtertuin van een boer (lacht).»

Veto: Is de piloot er zonder brokken vanaf gekomen?

Thierry: «Dat wel, maar toch heeft hij vanalles moeten ondergaan. Het is heel luidruchtig in zo'n wagen. Bovendien kent het Australische zuiden hele koude dagen en nachten, zodat onze piloot tegen het einde van de rit soms echt verkleumde. Voor de rest diende hij zich enkel te concentreren op het 'netjes' rechtdoor rijden. Hoewel, we hebben één dag gehad met een verschrikkelijke zijwind. Australië is redelijk vlak, maar we reden toen net over een plateau dat iets hoger ligt, met die wind tot gevolg. Die dag hebben we twee platte banden gehad, gewoon omdat de wagen zich zó schrap moest zetten. De wagen schoof letterlijk over de baan, er moest voortdurend worden bijgestuurd. De piloot is dan maar wat trager gaan rijden. Hij durfde gewoon niet meer sneller. Het was eigenlijk echt onverantwoord.»

Feesten met de nachtraven

Of we misschien het kleinste café van Leuven, met zijn beroemde uitbaters en speciale cafégewoontes, een bezoekje wilden brengen? Zeker wel, maar zelfs wij avontuurlijke ziertjes zagen onze verwachtingen ruim overstegen. Wat beloofde een blitsbezoek te worden, mondde uit in een heel lange nacht.

Nathalie Lucas

Ergens verscholen in de Ravenstraat bevindt zich 'Inn 't joor 1', het kleinste café van Leuven. Maximaal 25 man kan er zich amuseren, en dat voel je onmiddellijk bij het binnenkomen. De toog neemt er meer dan de helft van het café in beslag en je waant je zo in iemand z'n huiskamer. Een beetje onwennig nemen we plaats aan de toog, waar we kennismaken met Germaine, de uitbaatster en drijvende kracht achter het café. Germaine spreekt ons aan in het echte *Leives*, wat een extra dimensie geeft aan de authen-

(foto Roman Verraest)

ticheit van het café. Ze gaat er wel prat op dat 'Inn 't joor 1' geen volkscafé is: iedereen is er welkom, ook de studenten, en dat laten we ons geen twee keer zeggen.

Patapouf

Iets verder zit Jo aan de toog van zijn Duvel te genieten. Vroeger waren Jo en Germaine, allebei kwieke zestigers, eigenaars van de Patapouf, het café waar nu de Pavlov huist. Sinds vier jaar baten ze echter 'Inn 't joor 1' uit. Eigenlijk was het voor hen een beetje terugkeren naar de *roots*, vermits ze dit café vóór de Patapouf ook al uitbaatten. "Zo'n klein café heeft vele voordelen," zegt Germaine. "Je hebt geen personeel nodig, het contact met de klanten is optimaal en het bevordert bovendien de sfeer tussen de stamgasten." Dat mochten we aan den lijve ondervinden, want de mix van *Leivenaars* en studenten brengt veel ambiance met zich mee. We maakten kennis met een kunstzinnige Brusselaar die ons mee dansen nam, enkele overenthousiaste studenten die de toog deden daveren en Lizzy, stamgaste sinds jaar en dag. Groot was dan ook onze verbazing toen we vernamen dat "dit de rustige periode van het jaar is."

'Inn 't joor 1' is niet alleen het kleinste café van Leuven, het is ook een rasecht

nachtcafé. "We openen om tien uur 's avonds en sluiten pas wanneer de klanten zin hebben om te vertrekken," zegt Jo. Het zijn beiden echte nachtraven en ze leven op het ritme van de gemiddelde feestende student: opstaan rond half twee in de namiddag, rustig ontbijten en ontspannen en 's avonds pas echt wakker worden. Bij de vraag of ze nooit het gevoel krijgen het daglicht te missen, steigeren ze. "Een 9 to 5-job is niet voor ons weggelegd, we zijn maar al te blij met de keuze die we maakten! Andere mensen missen het daglicht door op hun werk te zitten." De boodschap is alleszins goed overgekomen!

Uitnodigend

De naam 'Inn 't joor 1' is ontsproten aan een oud Leuvens spreekwoord, dat zoveel wil zeggen als 'wanneer het ons goed uitkomt'. Dat antwoord gaven onze uitbaters aan hun trouwe klanten die ongeduldig wachtten op de opening van het café. De tweede 'n' in *Inn* staat op Jo z'n naam: hij vond dat het zo deed denken aan de uitnodigende Engelse pubs. Uitnodigend is trouwens slechts één van de vele eigenschappen die dit café zo aangenaam maken. Je kan er geen pintje drinken zonder meegesleurd te worden in het gesprek van de andere tooghangers en je wordt er vertroeteld door de cafébazin, die ervoor zorgt dat niemand wat tekort komt. Opmerkelijk is ook dat je hier hardgekookte eieren kan kopen, naar het schijnt een lang vervlogen cafétraditie. Een andere gewoonte in het café is de bel: als die wordt geluid, mag je je verheugen op een *tournee générale*, een pleziertje waar ook wij op getraakteerd werden.

De hele tijd passeren nieuwe tooghangers de revue, en voor we het goed en wel beseften raakten we verwickeld in een hevige discussie over welke cafés nu de moeite zijn en welke niet. Volgens de doorwinterde cafékenners Jo en Germaine komen échte *Leuvenaars* niet op de Oude Markt, zoals een Brusselaar de Rue des Bouchers niet frequenteert. Alleen de Oase mag zich één keer per jaar verwachten aan hun bezoek, en dat tijdens Marktrock. Over het bier wordt alleszins niet gediscussieerd: Chimay Bleu is hun lievelingsbier, maar dat hebben ze niet in huis "om toch iets speciaal te kunnen drinken als we op een ander gaan." Duvel en Westmalle staan dan weer wel op het menu en worden hier het meest gesmaakt.

Intussen komt een student met zijn laatste euro van de week aandraven, op zoek naar een hardgekookt ei, een tafereel dat je in andere cafés niet snel zal meemaken. Er bestaan in Leuven waarschijnlijk honderden hipperre cafés voor studenten, maar dit zou toch op niemand z'n palmares mogen ontbreken. In de vroege uurtjes verlieten we de zaak, na het zoveelste 'laatste' pintje, maar als de zon geen spelbreker was geweest, had het nog veel langer mogen duren. Of 'Inn 't joor 1' een bezoekje waard is? Ongetwijfeld, maar dan liefst niet allemaal tegelijkertijd.

Kenmerken

Locatie: Ravenstraat 34 (zijstraatje van de Tiensestraat).

Pint: Stella, 1,50 euro.

Koffie: Met chocolatje, 1,80 euro.

Toilet: Groter dan café zelf.

MOEDERSKINDJES

PRESESEN MERKATOR

"Voor een meisje zou hij me direct laten staan"

Presessen die een duobaan aangaan, zijn dun gezaaid. Als ze dan ook met dezelfde naam door het leven gaan, is de verwarring compleet. Maar Pieter Konings en Pieter Moonen hebben er wat op gevonden. Sinds een uit de hand gelopen kaartavond gaan ze door het leven als Pik en Pim. Bloedbroeders en gedurende het hele gesprek twee handen op één buik. Tot er meisjes ter sprake komen...

Tom Van Breusegem

Veto: Hoe kwamen jullie erbij om met twee preses te worden?

Pieter Moonen: «Het is bij Merkator nu al een tiental jaar traditie dat er twee presessen zijn. Het maakt het voor ons twee bovendien ook erg gemakkelijk omdat we beiden naast Merkator vrij drukke bezigheden hebben. Zo zitten we in een sportvereniging en jeugdbeweging.»

Pieter Konings: «Voordien was het ook vaak een meisje en een jongen die de taak op zich namen. Het maakt de job gewoon een pak lichter.»

Supermeisje

Veto: Werd er dit jaar geen meisje gevonden?

Pik: «Nee, maar dat is ook helemaal geen vaste regel. Het wisselt van jaar tot jaar. Er wordt gewoon gekeken wie de verantwoordelijkheid wil opnemen en of dat nu twee jongens, twee meisjes of een gemengd team is, dat doet er niet toe.»

Pim: «Het hangt gewoon af van een heleboel toevalligheden. Zoals wie er al in het presidium zit en wie het volgend jaar een tandje wil bijsteken. Ik ben er zeker van dat als er nu een supermeisje geweest was, hij me direct had laten staan (lacht).»

Veto: Wat zijn de voordelen voor een kring met twee presessen?

Pim: «Misschien heeft iedereen op die manier een favoriete preses? Nee serieus, ik denk dat het belangrijkste voordeel is dat we een beetje de last kunnen verdelen. We moeten vele vergaderingen afgaan en als we dan de taken wat verdelen kunnen we er meer tijd insteken.»

Pik: «Dan is er ook steeds iemand die het doet. We hebben een heel druk lessenschema maar nu kunnen we bijna garanderen dat er steeds iemand aanwezig is.»

Veto: Zijn er kanten aan elkaar waar je niet mee overweg kan?

Pim: «(Na lang nadenken) Wat me het meest stoort is dat hij tijdens de vergaderingen steeds het hoogste woord voert, te rap wil scoren en zich steeds laat gelden.»

Pik: «Wat ik dan weer vervelend vind, is dat hij dat zelf te weinig doet. Zolang we elkaar op die manier aanvullen en hij me op de vingers tikt wanneer ik te ver ga, zit het juist (glimlach).»

"Laatst kreeg hij nog slaag op een fuif"

Veto: Mercator heeft geen eigen fakbar, is dat een probleem?

Pik: «Dit jaar komen we minstens éénmaal per week samen in de Wink. Er staat niemand van ons achter de toog maar we kunnen daar wel tegen heel democratische prijzen een pintje drinken en het is er erg

gezellig. De idee van een fak is wel geweldig maar als kleine kring is dat onhaalbaar.»

Veto: Zijn de studenten geografie wel te mobiliseren voor de traditionele studentikoze activiteiten?

Pik: «We proberen drie cantussen per semester te doen en een drietal fuiven. We moeten echt niet onder doen voor andere kringen.»

Pim: «Langs de andere kant hebben we bijvoorbeeld niet echt linten maar dat neemt niet weg dat er geen groepsgevoel is, integendeel. Je mag zelfs opschrijven dat we de gezelligste kring van Leuven zijn. Of nee misschien beter niet, schrap dat maar. De beste kring of de beste presessen, schrijf dat maar.»

Veto: Wat is het bijzonderste moment dat jullie de laatste maanden met jullie kring beleefden?

Pik: «Voor mij was dat zonder twijfel de fuif die we organiseerden in de Albatros. Het moment waarop je plots merkt dat de zaal volloopt en de sfeer er goed inzigt, dat was het ongetwijfeld voor mij.»

(foto Jelle Goossens)

Pim: «Ik heb nog niet veel tijd gehad om daar over na te denken. Het is zo een rotvaart en dan beginnen alle weken wat op elkaar te lijken.»

De Mama van Pik

Veto: Pik vertelde ons dat het er in het weekend ook nogal druk aan toe ging. Ziet u hem nu minder dan voordien?

Mama Pik: «Nee, eigenlijk niet. Hij heeft voor het ogenblik geen vriendin — of toch niet waar we weet van hebben — en ik denk dat dat wel scheelt in zijn tijdsbesteding. Dan nog, zijn beide ouders zijn ook drukke bestjes. We hebben hem dat sociale met de paplepel meegegeven. Zolang al zijn bezigheden zijn studies niet in het gedrang brengen, doet hij wat hij wil.»

Veto: Toen we Pim naar Pik's mindere kantjes vroegen, haalde die Pieters onstuimigheid aan. Komt dat thuis ook wel eens naar boven?

Mama Pik: «We hebben hem als kind wel wat moeten temmen maar ik zou het eerder enthousiast noemen. Het kan natuurlijk dat het er in Leuven anders aan toe gaat. Blijkbaar kreeg hij laatst slaag op een fuif. Dat zal wel een lesje geweest zijn. Dat hij het wat rustiger aan moet doen en als hij dan al wat onstuimig is, dat wat te bedwingen.»

Waarom Marc Vervenne rector werd

Na een zoveelste onbegrijpende blik in de ogen van haar vriendje besloot de visitatiecommissie hulp te zoeken. Een korte blik in het programmaboekje van de K.U.Leuven bracht raad. Het vak "Genderstudies" zou de oplossing worden. Geen ruzies meer, geen misverstanden. Althans, dat hoopten we.

Nele Van Doninck

Professor Veerle Draulans heeft iets met het cijfer 'zeven'. De les begint om zeven over zes, de pauze duurt exact zeven minuten, en loopt van zeven tot - inderdaad - zeven over zeven. De studenten trekken zich daar echter weinig van aan, want zowat gedurende de hele les komen en gaan er mensen in en uit de aula. Het toppunt is een jongeman die om exact tien voor acht toekomt. Navraag bij de burens leert dat dit een wekelijks weerkerend fenomeen is, maar de beweegredenen van de late aankomer blijven voorlopig onbekend.

De grote Max Weber aula geeft tijdens deze les een enigszins desolante beeld, want er blijft een groot gedeelte leeg. Misschien heeft het late uur van de les, van zes tot acht

uur, daar wel iets mee te maken. Het is immers moeilijk les volgen met een rammelende maag. Wat ook opvalt is de hoge populatie van vrouwelijke studenten. Een snelle schatting leert dat ongeveer tachtig procent van de aanwezigen vrouwen zijn. Zijn mannen dan niet geïnteresseerd in gender? Het zou een interessante vraag kunnen zijn in deze les.

Een probleem is natuurlijk dat we midden in een lessenreeks binnenvallen (die wel doorloopt in het tweede semester), dus van enige inleiding is geen sprake. We doen het daarom voor u en citeren, uit een andere cursus weliswaar: "gender heeft te maken met sociale categorieën, die samengaan met bepaalde gewoontes en gebruiken. Dit in tegenstelling tot geslacht, wat een zuiver biologische categorie is."

Grieks

Professor Draulans begint de les met een opdrachtje: "schrijf drie beroepen op die je als vrouwelijk of mannelijk zou omschrijven, en schrijf dan twee studierichtingen op waarvan je ook weer vindt dat ze typisch mannelijk of vrouwelijk zijn". Ze voegt eraan toe dat je natuurlijk ook mag vinden dat dat nonsens is. Als we dat gedaan hebben, kondigt prof Draulans aan dat ze er later op zal terugkomen. Dat zal een terugkerend fenomeen worden, regelmatig beseft de professor dat ze iets vergeten te zeggen is, of dat ze nog gauw iets moet zeggen om het

volgende begrijpelijk te maken. Dat gaat dan meestal gepaard met enigszins in zichzelf babbelen. Schattig.

Even later worden dan de oplossingen van de opdracht besproken. De professor herhaalt de antwoorden van de studenten helaas niet, waardoor we niet zeker zijn van wat er nu juist gezegd werd. We vingen flarden op van garagisten, priesters, bouwvakkers en kapsters. Dat laatste lokte een kleine discussie uit over mannelijke versus vrouwelijke kappers, aanzien en homoseksualiteit. De voorliefde voor de Griekse beginselen van een aanzienlijk deel van de kappers was blijkbaar nieuw voor professor Draulans. Wij raden een intensieve Vitaya-kuur aan.

Tips

De rest van de les wordt besteed aan het fenomeen dat ratio overwegend met mannelijkheid verbonden wordt. Als je aan kinderen vraagt een wetenschapper te tekenen dan zal de grote meerderheid een man tekenen — die trouwens erg op Marc Vervenne lijkt, maar dat is waarschijnlijk een gelukkig toeval. Prof Draulans vertelt over Bacon, Descartes en Rousseau, en ze doet dat goed. Ergens tussen de drie heren in vertelt ze een anekdote, waarvan de pointe ons volledig ontsnapte, maar het was een mooie poging. We willen prof Draulans ook bedanken voor de nuttige tips die hij meegeeft. Tot twee maal toe zegt ze ons wat we vooral niet mogen zeggen op het exa-

men, en ook nuttige tips voor de thesis blijven niet achterwege. Op tijd en stond even afstand nemen, want "hoe dichterbij het blad, hoe minder je ziet". Een gouden tip.

Net nu we mee waren in de geschiedenis van het 'scheidend denken', volgt de mededeling dat we dat nu allemaal mogen vergeten, want "we duiken in het nu". Er volgt een hele uitleg over hoe kleine kinderen zich losmaken van hun moeder en hoe dat invloed heeft op hun persoonlijkheid en seksuele identiteit. Complexer dan het lijkt.

En zo werd het stilletjesaan acht uur. Professor Draulans is gelukkig van het type dat op tijd stopt en dat kunnen we altijd appreciëren. We zoeken onze jas en kleumen door de koude terug naar huis. Er rest ons enkel nog te zeggen dat deze les goed meeviel, en dat we misschien zelfs nog wel eens teruggaan, al was het maar omdat er vanaf 1 december gastcolleges zijn en elke les dan een afgerond geheel zal zijn.

Steekkaart Genderstudies

Prof: Veerle Draulans
Wie: Allerlei soorten licentiaten
Waar: Max Weber aula
Wanneer: Donderdag van 18-20h
Pauze: Zeven minuten, van zeven tot zeven na zeven

ELYSIAN STELT NIEUWE CD 'BLEND' VOOR

"Bang afwachten geblazen"

Voor haar nieuwe cd Blend werkte Elysian samen met producer/gitarist Geoffrey Burton, bekend als gitarist bij Pieter-Jan De Smet en Arno. Het resultaat is een echte gitaarplaat, waarop keyboards een veel minder prominente rol spelen dan op de vorige plaat. De producer van de eerste cd, David Poltrock, kwam de groep wel hier en daar, zowel op de plaat als op het podium, met een toetsenstreling versterking bieden.

Ilse De Witte

Je kent Elysian misschien al van hun vorige plaat: 'From Here Till Now' of je zag ze al live aan het werk op Marktrock. De vierkoppige band zag het levenslicht in '95. De groep kende al verschillende bezettingen, maar zanger/gitarist Didier Colsoul en gitarist David Lefevre waren er bij van dag één, toen Elysian nog de naam Canvas droeg. Ongeveer

twee jaar kent Elysian nu een stabiele samenstelling met bassist Roel Van Espen en drummer Maxim Willems erbij. De groep ging deze keer voor een gitaarplaat en daarom werd een gitarist aangesproken als producer en niet zomaar de eerste de beste, maar Geoffrey Burton. Een uurtje voor de officiële voorstelling van Blend in het Depot, treffen we Elysian opvallend rustig aan in de eetzaal.

Puzzel

Veto: Hoe zijn de nummers voor de cd tot stand gekomen? De naam Blend doet vermoeden dat de plaat een groepsinspanning is?

Maxim Willems, drummer: «Eén maal per jaar, zo rond deze tijd van het jaar, trekken we met zijn allen naar de Ardennen, waar we dan diep in de bossen — waar we niemand storen — van 's morgens tot 's avonds muziek maken. Op wat daar tot stand komt bouwen we de rest van het jaar verder.

Roel Van Espen, bassist: «Iemand speelt iets, een ander gaat daar op in. De muziek komt tot stand in synergie. De verschillende invloeden van de groepsleden blenden als het ware samen tot één geheel. Didier (de zanger, red.) heeft dan een idee van een zanglijn in zijn hoofd die hij later uitschrijft.»

Didier Colsoul, zanger: «Die ideeën komen in flarden. Soms liggen de fundamenten voor een nummer op tien minuten vast en duurt het toch nog zes maanden vooraleer je het kan afwerken. Soms maak je iets persoonlijks mee en dan vallen de puzzelstukjes ineens in elkaar. Ik probeer altijd persoonlijke teksten te schrijven.»

Veto: Hebben jullie nu meer zenuwen voor de cd-voorstelling dan voor een optreden op een festival als pakweg Marktrock?

Colsoul: «Optreden in Leuven is als een thuismatch spelen voor ons, omdat we, op de drummer na, allemaal uit Vlaams-Brabant afkomstig zijn. Er zijn veel familieleden en vrienden in de zaal en eigenlijk komen die om ons te zien afgaan. Daarnaast zijn er een

aantal programmatoeren aanwezig en van hun reactie op de cd hangt veel af. We moeten onze kalender voor dit jaar gevuld krijgen, hé.»

Van Espen: «Een cd voorstellen is bang afwachten, maar het Depot heeft een fantastische zaal. Alles wordt voor je geregeld. Je hoeft niet van hier naar daar te hollen om alles klaar te zetten, zodat je je alleen op de muziek kan concentreren.»

Hoewel de stress onder controle is, wordt het optreden beter naarmate Elysian langer op het podium staat. Aan de bindteksten moet absoluut nog gewerkt worden, maar de muziek valt vast en zeker te pruimen. De stevigere nummers zijn zelfs meeslepend, al worden ze niet allemaal even sereen beëindigd. Er is alvast één groepslid dat zichtbaar met volle teugen van het optreden heeft genoten. De laatste boodschap voor de Leuvense student luidt dan ook: "Hou moed, het beste komt nog. Studenten denken altijd dat hun studententijd de beste tijd van hun leven is, maar het leven begint pas erna," dixit drummer Maxim Willems.

(foto Jelle Goossens)

(advertentie)

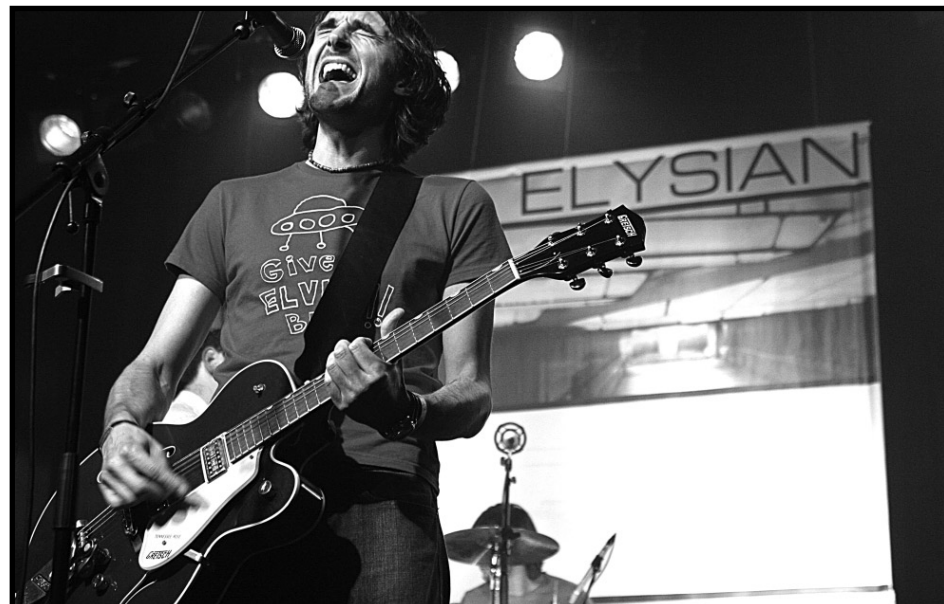

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Waar was jij toen JFK werd vermoord?

De dood van Koning Boude-
wijn, de ontsnapping van Du-
troux of 11 september: het
zijn stuk voor stuk gebeurte-
nissen die in het collectieve
geheugen staan gebrand. De
persoonlijke herinnering die
mensen aan deze gebeurte-
nissen koppelen, wordt door
psychologen wel eens 'flash-
bulb memory' of 'flitsherin-
nering' genoemd. Via dat
woordspelletje kwam Brian
O'Connell op de idee dergel-
ijke herinneringen te bun-
delen op de TL-lampen van
de Centrale Bibliotheek van
de K.U.Leuven.

Robin Broos

New Yorker Brian O'Connell werd
in Leuven geboren, maar verhuisde
al gauw naar de Verenigde Staten.
In *the big apple* legde O'Connell zich
toe op het totstandkomen van ge-
schiedenis en herinneringen. Het
project in zijn geboortestad is dus niet meer dan een
verderzetting van zijn onderzoeksgebied. Bovendien is de
locatie voor dit kunstproject niet toevallig gekozen. De
Centrale Bibliotheek zelf kent immers een wervelende
geschiedenis met de splitsing van haar collectie door het
ontstaan van de Waalse zusteruniversiteit in Louvain-la-
Neuve en de twee branden tijdens twee wereldoorlogen. Het
waren Amerikaanse universiteiten die de heropbouw beide
keren hebben gefinancierd. Wanneer de kunstenaar roots

(foto Robin Broos)

heeft in zowel Leuven als de V.S. is deze locatie dubbel goed
gevonden.

Tijdens de maanden mei en juni vroeg O'Connell gebrui-
kers van de Universiteitsbibliotheek naar levendige herin-
neringen. Het was geen grote verrassing dat een derde te maken
had met de gebeurtenissen van 11 september. Daarom vroeg
hij ook naar specifieke gebeurtenissen als "where were you
when JFK was shot" of de ramp met de ferry Herald of Free
Enterprise. Een selectie van 168 uitspraken werd dan op

eenzelfde aantal TL-lampen
gekleefd.

Kevers

De genoemde TL-lampen zijn
die van de Grote Leeszaal. Toen de
bibliotheek na de Tweede Wereld-
oorlog werd heringericht, werd
beroep gedaan op de Brusselse
architect Henry Lacoste. Het was
deze man die, na tussenkomst van
de toenmalige rector, de zeszijdige
TL-verlichte lusters ontwierp.
Deze lampen werden niet altijd
even warm onthaald. De kritiek
handelde vooral over de gedateer-
de technologie en de rare vorm-
geving.

De literaire versie van de TL-
verlichting is zeker een ideale af-
koeling voor wie net twee uurtjes
met de neus in de boeken achter
de rug heeft. "Reminiscing about
our vacation," je zou van minder
even wegdromen. Het had ook
niet veel gescheeld of de bewuste
lusters waren met kevers bekleed
door niemand minder dan — jawel

— Jan Fabre. Zover is het dus niet gekomen en gelukkig zor-
gen de Flashbulbs van O'Connell voor aangename snuister-
momenten.

*Flashbulbs loopt tot eind april 2006 in de Grote Leeszaal van de
Centrale Universiteitsbibliotheek, Mgr. Ladeuzeplein 21 in
Leuven. LeuvenOpen van maandag tot donderdag van 9 tot 20u30,
vrijdag van 9 tot 17u, zaterdag van 9 tot 12u30. Toegang is gratis.
Meer info boconnell.org/leuven.html*

INTERACTIEVE SOIREE OP MUSEUMSITE

Bruisend centrum

Donderdag 24 november organiseert
AmuseeVous een "Soiree Excentri-
que". Vanaf 19u30 kan je in het Ste-
delijk Museum Vander Kelen-Mertens
allerlei artiesten gratis aan het werk
zien. Om 22u is er in Alma 2 een
afterparty met Leuvense muzikan-
ten. Mede-organisatrice Lesja Van-
densande gaf een woordje uitleg.

Jozefien Van Beek

Veto: *AmuseeVous werkt in heel Vlaanderen. Wat
is het doel van deze overkoepelende organisatie?*

Lesja Vandensande: «We willen in de
eerste plaats meer mensen naar musea
lokken en ten tweede jonge kunstenaars een
forum geven in die musea.»

Veto: *Wanneer is AmuseeVous ontstaan?*

Vandensande: «De eerste werking van
AmuseeVous was de stunt met Rock
Werchter. Iedereen die een bandje van Rock
Werchter had, kon in juli, augustus en sep-
tember gratis naar een aantal musea in
Vlaanderen gaan. Er zijn in totaal achtdui-
zend bezoekers op af gekomen. De Soirees
die nu georganiseerd worden, zetten een
aantal steden en hun musea nog eens in
the picture.»

Veto: *Die stunt was een groot succes en een heel
aantal musea hebben zich opgegeven om mee te
werken. Heb je daar een verklaring voor?*

Vandensande: «Jongeren worden niet ge-
makkelijk aangesproken door musea. Op
school is het vaak een verplichting, maar
wanneer het vrijetijdsbesteding wordt en
wanneer ze gestimuleerd worden om te gaan
— het was namelijk gratis — gaan veel meer
mensen interesse tonen.»

Leeglopen

Veto: *Zesentwintig Vlaamse muzikanten zijn peter
of meter geworden van een museum. Wat houdt
dat peter- en meterschap juist in?*

Vandensande: «Eigenlijk bestond het idee
al lang om muziek aan musea te koppelen.
Elke BV die meedeed, heeft een museum ge-
kozen en daar een promofilmje van ge-
maakt dat te zien is op de website.»

Veto: *De Soiree in Leuven zal plaatsvinden in het
Stedelijk Museum Vander Kelen-Mertens. "De
Soirees betrekken jou actief bij het
museumgebeuren," staat op de website te lezen.
Wat moeten we ons daarbij voorstellen?*

Vandensande: «We maken van het muse-
um ons actieterrain, waar dans, woordkunst,
film en beeldende kunst aan bod kunnen
komen. De bedoeling is om de toeschouwer
zich meer betrokken te laten voelen bij
Leuven. De artiesten, die allemaal uit Leuven
komen, hebben elk een eigen visie op de
stad. Zo willen we laten zien dat Leuven
meer is dan gewoon een studentenstad.
Leuven heeft zoveel meer te bieden dan de
fakbars en de Oude Markt. Je moet die
plekjes gewoon willen ontdekken.»

Veto: *De muzikanten die op de afterparty in Alma
2 spelen, komen ook allemaal uit Leuven.*

Vandensande: «Ja. We willen Leuven terug
op de kaart zetten. Twintig jaar geleden was
Leuven een bruisend centrum waar veel
bandjes speelden en kunst en cultuur heel
sterk leefden. Nu is het hier helemaal aan het
leeglopen. Iedereen gaat naar Brussel,
Antwerpen of Gent, waar het veel meer
bruist. Dat is heel jammer en daarom kozen we voor
een afterparty met Leuvense muzikanten.
Tom Helsen is de grote naam van Leuven, die
veel mensen moet trekken, maar op die ma-
nier komen ook andere, minder bekende
Leuvense bands in de aandacht. We hebben
geprobeerd om voor veel variatie in het pro-
gramma te zorgen. Tom Helsen speelt akoestisch
en brengt dus rustige muziek, Lokomotiv
speelt swingende salsa, The Vags
brengen stevige rock en Seismic speelt rustige
en melodieuze popsongs. Er is dus een zeer
afwisselende sfeer.»

PETRUS PHALESIUS OP KOT

De piano had nog les

In het kader van het festival *Leuven-
se stadsklanken uit de 16e eeuw*
werd een tocht langs verschillende
koten georganiseerd. Op vijf koten
ging er een concert met muziek van
Phalesius door. Townscape-sound-
scape vormt het kader voor dit festi-
val dat het muzikale erfgoed van de
stad centraal wil stellen.

Siegchild Lacoere

Petrus Phalesius doet bij weinigen een
belletje rinkelen. In de 16e eeuw vestigde hij
zich als muziekdrukker in Leuven. Meteen
steeg het aantal muziekpublicaties in de Lage
Landen. Hij liet dan ook een niet geringe
erfenis na voor de stad Leuven, waaronder
het *Leuven dansboek*. Op de kotconcerten
weerklonk menig liedje uit dit dansboek.

Punt van vertrek, het Begijnhof, scheidt
de ideale sfeer om terug te stappen in de 16e
eeuw. Een donker hojfe wordt verlicht door
één brandende kaars. Rebecca Gijsen van de
Erfgoedcel Leuven weet niet hoe ze de
opkomst voor deze alternatieve kotenroute
moet inschatten. "Ik merk dat er nog opval-
lend veel aandacht bestaat voor dit soort mu-
ziek. Alle voorbijgeconcerten konden op een
goede publiekoprofkomst rekenen, maar dat
was meestal een ouder publiek. Met deze
kotconcerten willen we de muziek naar de
studenten brengen. Omdat dit een gratis eve-
nement is weten we niet hoeveel volk we mo-
gen verwachten. Vandaag wordt dus een test."

Mix

De mensen stromen druppelsgewijs toe.
Een bonte mix van ouder en jonger mengt
zich ondereen. Toch valt het op dat een iets
ouder publiek dit soort muziek meer smaakt
dan de gemiddelde student. Aangezien *Het
Depot* op het Martelarenplein de eindbestem-
ming is, volgt iedereen dezelfde route waar-

door binnen hetzelfde groepje toeschouwers
een gezellig onderonsje bestaat.

De eerste locatie biedt meteen een pro-
fessionele celliste aan. Gabriella Strümpel
speelt voor het Vlaams Radio Orkest. In alle
eerlijkheid geeft ze toe dat oorspronkelijke
16e eeuwse muziek niet op een cello werd ge-
speeld. Een poster van een *BeCool*, een com-
merciële seventiesfilm, staat in sterk contrast
met de statisch spelende Strümpel. Studen-
tikoos klassiek komt om het hoekje kijken.

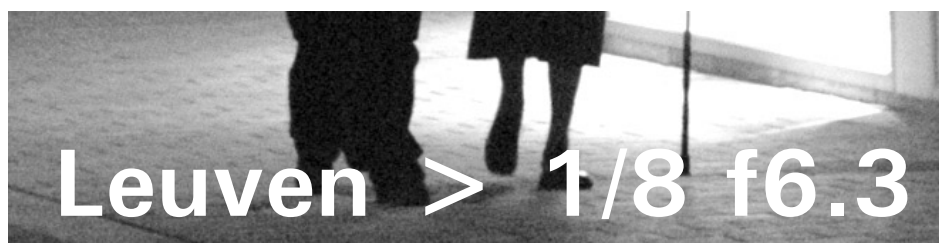
Het volgende kamerconcert begint met
een grappige quote. De afwezige pianiste wordt
verontschuldigd met "de piano had nog les". In
een ontspannen sfeer vindt het concert tegen
de achtergrond van keukengeluiden plaats.

In de Schapenstraat komen we met
twintig man terecht in het piepkleine kamer-
tje van gastheer Dimitrios. Gezang vult de
kamer volledig. "Je moet je voorstellen dat
mensen in die tijd echt in zo'n kleine ruimtes
leefden. Ze deden er alles," klinkt het in een
reactie wanneer mensen gegeneerd plaats
moeten nemen op zijn bed.

Geit

Vanuit de Schapenstraat is het een
eindje stappen tot het Ladeuzeplein. De
regen vergalt het wandelen, maar de setting
is ronduit schitterend. Een vijfkoppig gezels-
chap en het geluid van een jankende geit
wekt op de lachspieren, maar al gauw zet dit
bonte allegaartje muzikanten de beuk erin.
De geit blijkt een doedelzak te zijn en klinkt
wonderwel mooi bij de blokfluit, fagot, thin-
wistle en dwarsfluit.

In de Diestsestraat pakken ze het wat
grootser aan, met een hapje en een drankje.
Dit reflecteert zich echter niet in de muziek,
hoewel televisie en radio er opnames aan het
maken zijn. Vandaar vertrekt iedereen dan
ook vlug naar *Het Depot* om er van het
slotfeestje te genieten.

Er op uitgetrokken om veel eenzame mensen in Leuven te fotograferen. Viel dat even tegen.

Foto's: Roman Verraest

Le temps qui reste

Romain, een jonge, homoseksuele *fashion* fotograaf, valt flauw tijdens een shoot. Zelf denkt hij aan AIDS, maar de dokter spreekt dat tegen. Een tumor heeft zich verspreid over zijn lichaam en de kansen dat hij het kwaad overleeft zijn minimaal.

Robin Broos

Omdat geen enkele behandeling zekerheid biedt over de toekomst, beslist Romain om niets te ondernemen, zodat vaststaat dat hij nog maar enkele maanden te leven heeft. Wie even over de vraag 'wat zou ik doen als ik nog een maand te leven had' nadenkt, zal wellicht op een hele waslijst van zaken komen. De manier waarop het personage in de film met zijn resterende tijd omspringt, is iets wat niet onmiddellijk op zo'n lijstje terecht komt.

Romain beslist niemand op de hoogte te brengen van wat er te gebeuren staat, leeft oorspronkelijk gewoon voort alsof er niets aan de hand is en houdt nog minder als tevoren rekening met de gevoelens van zijn omgeving. Dit alles typeert zijn karakter: zelfingenomen, egocentrisch, arrogant. Het is doorheen de film — in de korte flashbacks waarin hij zichzelf als kind tegenkomt — dat duidelijk wordt waarom hij zo geworden is. Bovendien zijn het deze ontmoetingen die hem overtuigen om de brokken te lijmen, alsof hij zich plots

afvraagt: 'hoe kom ik zorgeloos te sterven?'

Vanaf dit punt valt de film mathematisch te voorspellen, al doet dat niets af aan de kwaliteit. Tenslotte weet de kijker met de titel ook al hoe de film zal aflopen. Een dergelijk verhaal blijft ontroerend en het letterlijke einde wordt op een verrassend mooie manier in beeld gebracht. Bovendien zet een film als deze aan tot nadenken over de dingen des levens, een wellicht niet alledaagse confrontatie.

Sekssymbool

Het uitgangspunt van deze prent is niet bijzonder origineel. In een film als *My Life Without Me* verneemt het jonge hoofdpersonage gelijkaardig nieuws en volgt de kijker doorheen de film wat ze nog kan waarmaken van 'de dingen die ik nog moet doen voor ik sterf'. De aanpak in *Le temps qui reste* is echter meer van de geestelijke aard, alsof Romain leeft in een ware tweestrijd met zichzelf. Enerzijds mag niemand weten wat hij doormaakt en zet hij iedereen tegen zich op, anderzijds voelt hij zich daardoor niet gelukkiger. Het is dan ook een klasseprestatie van Melvil Poupaud om dat innerlijke conflict geloofwaardig over te brengen.

Een ander curiosum dat de moeite waard is om te vermelden, is de rol van Jeanne Moreau. In vervlogen tijden was zij een Frans sekssymbool. Ozon heeft haar wonderwel opgevist en slaagt erin haar met dezelfde flair als vroeger te

laten overkomen. Een truc die Ozon wel vaker durft toe te passen. Een ander herkenningspunt van de regisseur zijn de van — op het randje van expliciete — seksscènes voorziene films. Ook in deze film is dat niet anders, al gaat het hier om evidente redenen niet om de gewone man-vrouwstoeipartijen. *Le temps qui reste* is niet bepaald een vrolijk avondje uit, maar werpt eens een andere blik op het leven. Wat kunnen we daar tegenin brengen?

Steekkaart

Regie: François Ozon
Cast: Melvil Poupaud, Jeanne Moreau, Daniel Duval, Marie Rivière, Valeria Bruni Tedeschi
Duur: 90'
Release: 30-11-2005
Kort: Ozon over de kwetsbaarheid van het leven.

INDEKEU ONVERWACHT AFWEZIG OP GALADINER!!

"We zullen Joseph missen"

Leugen, eigen berichtgeving

De eerste namen voor het bekende Galadiner der Academische Raad beginnen binnen te lopen en uiteraard houdt *K.U.Leugen* u op de hoogte! De eerste namen, zoals die van Vervenne, zijn geen verrassing. Maar de eerste afwezigheid is wél een verrassing: Joseph Indekeu!

Het Galadiner der Academische Raad is *the place to be* voor de *jetset* van de universiteit. Ideaal dus voor *trendspotters* om te zien wie er *in* en wie er *out* is. En meteen valt op dat Joseph Indekeu, als Coördinator Onderwijsbeleid één van de machtigste mannen aan onze Alma Mater, er niet bij zal zijn. Is Indekeu *out*?

"Helemaal niet," vertelt onze *rectorywatcher*. "Indekeu is zeer populair. Bewijs daarvan was zijn aanwezigheid op de Kinderuniversiteit. Bovendien gonst het al een tijdje van de geruchten dat hij een visie op onderwijs zou hebben. Dat is toch ook niet niks. Reden temeer dus om aan te nemen dat Joseph Indekeu *hotter* is dan ooit!"

Maar waarom zal hij dan niet aanwezig zijn? Zijn talrijke vrienden staan voor een raadsel. "Wij staan voor een raadsel," zeggen ze dan ook. "Joseph is een heus fuifbeest. Normaal is hij niet weg te slaan van feestjes. Hij is een ongelooflijke lolbroek en weet er steeds meteen de sfeer in te brengen. Ze zullen hem daar zeker

missen. Een Galadiner zonder Joseph zal nooit hetzelfde zijn."

Dat wordt bevestigd door zijn collega's. Die laten weten zeer ontgoocheld te zijn over Indekeu's afwezigheid. "Joseph is de ideale gangmaker op zo'n Diner. Dat begint altijd wat stijfjes en formeel en dan is iemand als Joseph van onschatbare waarde: hij

"Als Joseph niet komt, wil ik ook al niet meer komen"

kan het ijs meteen breken met een grapje. Maar hij is ook tijdens ernstige gesprekken zeer onderhoudend. Hij kan over alles meebabbelen."

Het rectoraat zelf blijft zeer formeel en weigert commentaar te geven. Daar heet het dat "professor Indekeu helaas verhinderd is, maar laat weten dat hij iedereen 'smakelijk eten' wenst." In de wandelgangen doen wel geruchten de ronde dat Indekeu ten prooi is gevallen aan een kwaadaardige variant van 'Vervennitis'. Deze recent ontdekte aandoening heeft plotse en onverklaarbare afwezigheden als symptoom, maar is verder volstrekt ongevaarlijk. "Als het besmettelijk is, is het niet eens zo slecht dat de patiënt even verdwijnt. Het vermindert de kans op besmetting.

Alleen, onvindbare patiënten kunnen we ook moeilijk onderzoeken. Dat is nog een beetje een probleem," klinkt het op Gasthuisberg. Mysteries alom dus!

Als niemand de oplossing weet, kan je gelukkig altijd rekenen op *K.U.Leugen*: wij belden professor Indekeu gewoon, op zijn gsm nog wel! *K.U.Leugen*: Hallo, professor Indekeu?

Joseph Indekeu: «Dag jongens! Jullie bellen me net op een druk moment. Ik ben volop een weekendje met mijn gezin naar Mexico aan het voorbereiden!»

K.U.Leugen: Wacht eens... dat weekendje valt toch niet net tijdens het Galadiner der Academische Raad?

Indekeu: «Helaas wel. Het is een beetje sneu voor mijn collega's, maar dit lag nu eenmaal al langer vast. Aan een katholieke universiteit mag je je gezin wel prioritair vinden, denk ik zo!»

K.U.Leugen: Maar wat dan met uw academische verplichtingen?

Indekeu: «Ik neem mijn job zeer ernstig. Ik heb bijvoorbeeld al een interview in *Veto* gegeven. Maar ik ben getrouwd, en u weet wellicht even goed als ik dat vrouwen veel tijd vragen. Ik moet dus wel dingen laten vallen en dan kies ik ervoor om de feestjes te laten vallen. Ik concentreer me liever op inhoudelijke dossiers. Daar is toch niets mis mee?»

K.U.Leugen: Inderdaad niet, maar...

Indekeu: «Luister, als ik nu wat meer inhoudelijk werk doe, kan ik binnenkort eindelijk tonen wat mijn indrukwekkende visie op onderwijs is. En ik garandeer jullie: dát zal pas een feest zijn!»

POLL BEWIJST HET!!

"Mart is den tofste"

Leugen, eigen berichtgeving

Er is veel veranderd op het rectoraat sinds de ploeg van Oosterlinck vertrokken is. Medewerkers worden niet meer afgeblaft, maar bij naam aangesproken. Het hoeft dan ook niet de te verwonderen dat het nieuwe GeBu op handen gedragen wordt door het personeel! De publiekslieveling, zo blijkt uit een *pop-poll*, is Mart Buekers, Coördinator Onderwijsbeleid, met 581 punten. Hij wordt op de voet gevolgd door Joseph Indekeu (492 pt.) en Marc Vervenne (457 pt.).

K.U.Leugen: Proficiat, professor Buekers!

Mart Buekers: «Dankjewel. Het is erg fijn om te weten dat de mensen je graag zien. Ik doe erg mijn best om mezelf wat populair te maken en dat levert blijkbaar toch resultaat op!»

K.U.Leugen: Deze overwinning komt dus niet als een verrassing?

Buekers: «Niet helemaal. Kijk, ik dweil alle diensten af om met iedereen een babbeltje te slaan. Je verwacht toch wel dat dat wat oplevert. Langs de andere kant, Joseph en Marc doen exact hetzelfde, dus ik zal toch net dat tikkeltje méér hebben dan zij.»

K.U.Leugen: Wat zou dat tikkeltje kunnen zijn?

Buekers: «Vertel het niet verder, maar ik ken de naam van iedereen waarmee ik heb gesproken. Enfin, bijna iedereen toch. Ik weet dat Joseph en Marc dat ook proberen, maar de feiten spreken voor zich: ik ben er beter in. Ik neem ze ook allemaal mee uit eten. Toen is zelfs dingske, hoe heet hij weer, bijgedraaid. Ik ben erg dankbaar voor deze overwinning en draag haar graag op aan alle mensen waarmee ik heb moeten babbelen om zo populair te worden. Dankjewel dus, Adam, Adelaïde, Adolf, Adriaan, Albert, Alicia, Alfred, Amelie, An en Ann, André, Andy, Anneleen, Annelien, Anja, ... »

K.U.Leugen: Bedankt, professor Buekers.

Pas binnengelopen bericht:

LOKO betoogt niet mee met NSV!!

Op 1 december betogen de Nationaal-Socialistische Vrienden (NSV) in Leuven. De Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie zal niet mee betogen met de NSV. LOKO wenst dat graag te benadrukken, zegt de voorzitter, Thomas Delaet. "Veel van onze medewerkers zijn in de war over die betoging. Ik wil hen via deze weg graag duidelijk maken wat mijn standpunten zijn — en dus ook die van hen."

"Ik ben voor een autoritair geleide organisatie. Ik denk ook dat er een minderwaardige mensensoort is, met name 'personeel'. Die moet zich aanpassen of kan oprotten, wat mij betreft. NSV heeft natuurlijk niet écht een programma, maar als ze er één hadden, ging ik er dus misschien wel mee akkoord. Maar een betoging, dat is een politiek actiemiddel. Daar ben ik ook tegen. Wij stappen dus niet, en ik accentueer graag het woord 'niet', mee met NSV. Blijf allemaal thuis. Dit is een bevel van uw voorzitter."

NSV zelf laat weten dat LOKO helemaal niet welkom is, zolang het "universitaire roddelblad" *Veto* niet monddood is gemaakt. LOKO zal nu onderzoeken of dat mogelijk is. *K.U.Leugen* is alvast verheugd over het mogelijke verdwijnen van de concurrentie!

K.U.LEUVEN WERFT AAN:

Vacature: Secretaresse (V) voor onmiddellijke indiensttreding

Uw profiel: U bent goed opgeleid en goed katholiek. U bent beleefd en hebt een 'opgekuist' voorkomen. U draagt bij voorkeur overgooiers en foulardkes. Kennis van het Latijn en Hebreeuws verdienen aanbeveling. U heeft geen doctoraat — dat zou de rector van zijn stuk brengen.

Uw functie: U bent het communicatiekanaal tussen de rector en zijn ondergeschikten. U kan zich perfect bedwingen om zijn mails te beantwoorden en roddelt nooit met studentenvertegenwoordigers over hem. U helpt de rector bij het nemen van de vele beslissingen waarbij hij twijfelt. Zo zal u de rector ook helpen bij zijn keuze van u als secretaresse.

Vacature: Directeur-Generaal (M)

Uw profiel: U heet Freddy Jochmans. Freddy, stop met kletsen met Mart en meld u op het tweede!

Uw functie: Die kent u, Freddy Jochmans zijnde.

1				2		3		4	
	6	4			5			1	
	9					5			
9	3				1	8			2
	8		5	3	9			4	
4		1	2					3	5
		3						8	
	4		1			6	2		
7		6		4					9

Horizontaal

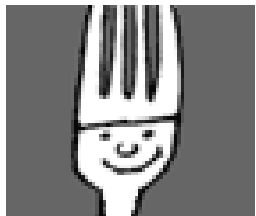
1 Geldwolf Bernie **2** Rondhout - Dictator met Parkinson **3** Meisjesnaam - Pers. vnv. **4** Iets dat meisjes in hun haar steken - Zijne Hoogheid **5** Voor - Kan niet lachen met de rekening van Bernie **6** Na de middag (Eng.) - Zo lacht Di Rupo met Bernies rekening **7** Faculteit **8** In orde - Hinkte **9** Macedonië op auto's - Slang - Roem **10** Adjectief voor bier met water

Verticaal

1 Getuigschrift voor de eer **2** Circa - Bedevaartsplaats **3** Zoogdier - Erover **4** Iemand die de liever niet in zee gaat - Bulgarije op auto's **5** Ontkenning - Struisvogel **6** Sciencefiction - Heilige schaal **7** Kloppen **8** Eerbetoon - Met de ogen lokken **9** Neon - Kijk - Engels schaap van 2 jaar oud **10** Helft van de postcode van Herentals

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Menu van de week in Alma 1-2-3 22-25 november 2005

A1 = alleen
Alma 1

A3 = alleen
Alma 3

A2 = alleen
Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Gascogne soep	0,50
Erwtensoepp met spekjes	1,65
Mosselen!	6,00
Hertoginnekrokant met erwten en wortelen	2,35
Witlooftaart met slaatje	4,40
Lasagne al forno A1+A3	4,05
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A2	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

woensdag

Seldersoepp	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Mosselen!	6,00
Braadworst met rode kool A1+A3	2,35
Vegetarische macaroni in kaassaus	3,10
Dronken Zwijntje A2	4,40
Loempia voor Oosterse lekkerbekken	3,10
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

donderdag

Tomatensoep	0,50
Broccoliroomsoep	1,65
Mosselen!	6,00
Kippenbout met appelmoes	2,35
Groentenpolka met kaastrio	3,10
Roze zalm met dragonsaus en groenten	4,40
Kalkoenspiesjes met Provençaalse saus en slaatje A3	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Rumsteak A2+A3	4,05

vrijdag

Preisoep	0,50
Zuiderse visserssoep	1,65
Hamburger met bouquetière	2,35
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie	4,05
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof A2+A3	4,40
Pikant stoofpotje met groenterijst A1+A3	4,05
Spaghetti Bolognaise A3	2,35/2,75
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A2+A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen
200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4
tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige
aanbod van schermen, pc's, laptops,
onderdelen. Tel.: 016/25.91.03. Mail:
info@recupc.be. Adres: Recupc VZW,
Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo.

(advertentie)

Spreekuren

Studiefinanciering, studiegeld... wat is
het verschil? Waar kan ik studeren en
wonen als rolstoelgebruiker? Tot welke
datum kan ik nog mijn studiekeuze
veranderen? Waar vind ik een buddy? Ik
ben mijn studentenkaart kwijt. Hoeveel
kost kotnet? Kan ik met mijn buspas ook
naar Brussel reizen? Wat als je Velo-fiets
gestolen is? Wat is Pangaea? Bestaat er
een huisarts voor studenten? Ik heb last
van faalangst. Hoeveel kost een
sportkaart? Kan ik een lening krijgen bij
de sociale dienst?

Maandag	De Moete (tegenover ingang ACCO) van 11.00h tot 14.00h
Dinsdag	Faculteit Sociale Wetensch. (lok. A 01.47) Gasthuisberg (O&N2 - lokaal 05.209) van 14.00h tot 17.00h
Woensdag	Letteren (Erasmushuis - lokaal 01.09) Psych. & Pedagogische wetensch. (lokaal 00.09) van 9.00h tot 12.00h E.T.E.W. (lokaal 00.111) Faber (lokaal 00.06) van 14.00h tot 17.00h
Donderdag	ALMA III (inkomhal) De Moete (tegenover ingang ACCO) Gasthuisberg (O&N2 - lokaal 05.209) van 11.00h tot 14.00

(advertentie)

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u

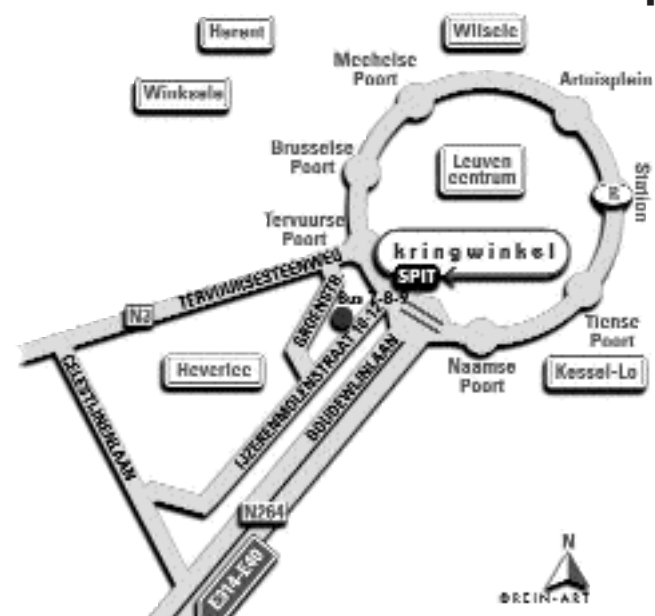
zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

(advertentie)

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 8
21 november 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:

Bram 'Jommeke' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:

Gijs 'Pierewiet' Van Gassen

Redactie:

Robin 'De Kleine Robbe' Broos, Tom 'Tin Tin' Van Breussegem & Roman 'Blake & Mortimer' Verraest

Medewerkers deze week:

Ben 'Piet Pienter' Deboeck, Dries 'Marsupilami' De Smet, Bruno 'De Rode Ridder' Devel, Ilse 'Sam' De Witte, Katleen 'Claire van de Flair' Gabriëls, Kristien 'Natasja' Geurts, Jelle 'Urbanus' Goossens, Ronald 'Kramikske' Hermans, Simon 'Garfield' Horsten, Elise 'Yoko Tsuno' Kuijt, Sieghild 'Schanulleke' Lacoere, Nathalie 'Bianca Castafiore' Lucas, Marieke 'Rooie Zita' Poissonnier, Marie 'Annemieke & Rosemieke' Reiter, Joos 'Spiderman' Roets, Nele 'Bellefleur' Tintel, Jozefien 'Smurfin' Van Beek, Nele 'Catwoman' Van Doninck, Kris 'Freddy' Van Elderen, Bavo 'Snoopy' Van Eycken & Geert 'Dommel' Zagers

Cartoons:

Negu & Sh3LL4C

DTP:

Robin Broos, Tom Van Breussegem, Nele Van Doninck & Gijs Van Gassen

Eindredactie:

Robin Broos & Nele Van Doninck

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Kempeland (Herentals)

Oplage:

9000 exemplaren

ISSN-nummer:

0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, schuinsmarcheerders, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Farmaceutica

- 21/11 Avond voor tweede bach, in Capsule.
- 22/11 Avond voor eerste bach, in Capsule.
- 23/11 Strijd der Jaren, in Capsule.

Katechetika

- 22/11 om 20.30 u: Nachtwake met Benoit Standard, in Sint-Michielskerk.

Politika

- 22/11 om 20.00 u: Gespreksavond "Studentenoverlast" met studentenagent Hans Gooris, schepen studentenzaken Denis Vandervoort, wijkcommissaris Michel de Becker en studentenvertegenwoordigster Sara Vermeylen, in Aula Jean Monet.

VRG

- 24/11 om 20.00 u: Debat "Hebben verdachten in België teveel of te weinig rechten?" I.s.m. de Faculteit Rechten en Elsa, in Aula Zeger Van Hee.

Wie waagt de kans?

Iedereen met schrijftalent kan 248 euro, 124 euro, 75 euro verdienen. Dit zijn de prijsbedragen van de jaarlijkse wedstrijden die WEL, de Universitaire Werkgroep Literatuur en Media, organiseert:

- essaywedstrijd i.s.m. Stad Leuven. Gevraagd wordt één essay over een literair of algemeen cultureel onderwerp, met verwerkte bibliografie.

- wedstrijd Flitsverhaal - Prozagedicht. Alle ultrakorte verhalen (maximaal twee bladzijden) zijn welkom. Anoniem insturen voor 15 december 2005. Zelfde modaliteiten.

Uitreiking van de prijzen in het Leuvense Stadhuis.

Het volledige reglement: <http://uwel.allegro.be>

Informatie: 016/22.93.24

Veto trakteert!

3 duo-tickets

DAStheater: Marche Funèbre pour Chat

24 november in STUK

5 vrijkaarten

Gravenhurst + support (Whip/Timesbold)

30 november in STUK

Om kans te maken op deze tickets dien je het antwoord op onderstaande vraag te mailen naar traktatie@veto.be voor 23 november. Vermeld in het onderwerp of je tickets voor DAStheater of Gravenhurst wil.

Vraag: Waar was STUK vroeger gevestigd?

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

Cultuurkalender

Muziek

Woensdag 23/11: STUK Labozaal, Naamsestraat 96
Brainpower, 22u, www.mcbrainpower.nl

Woensdag 23/11: Zaal Het Depot, Martelarenplein 12
Internationals + Wawadadakwa, 20u, users.pandora.be/roel.jacobs2, www.wawadadakwa.com

Donderdag 24/11: Zaal Het Depot, Martelarenplein 12
Ramroosjes + Pigeat, 20u, www.hetdepot.be

Donderdag 24/11: Alma2, Van Evenstraat 2C
Tom Helsen, Lokomotiv, The Vags en Seismic, 22u, www.amuseevous.be

24 en 25/11: Lemmensinstituut, Herestraat 53
Koren en Orkest Lemmensinstituut: Honegger: Jeanne D'Arc au Bûcher, 20u, www.lemmens.be

Vrijdag 25/11: Zaal Het Depot, Martelarenplein 12
Club Bugalu: Carleen Anderson, 20u, www.club-bugalu.com

Vrijdag 25/11: STUK Soetezaal, Naamsestraat 96
De Kift: Vier voor vier, 20u30, www.dekift.nl

Maandag 28/11: Stadsschouwburg: Bondgenotenlaan 21
CocoRosie + Dez Mona, 20u, www.stuk.be

Maandag 28/11: Zaal Het Depot, Martelarenplein 12
Apocalyptic, 20u, www.hetdepot.be

Theater

22/11 t.e.m. 24/11: STUK Soetezaal, Naamsestraat 96
*DAS*theater: *Marche funèbre pour chat*, 20u30, www.stuk.be

Maandag 28/11: Wagehuys, Brusselsestraat 63
Lunatic Comedy Club, 21u, www.lunatics.be

Evenement

Woensdag 23 november
De Volle Tent, www.cjp.be

Donderdag 24/11: Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30
AmuseeVous: Soirée Excentrique, 19u30, www.amuseevous.be

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006:
Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30
Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18

17/11/05 t.e.m. 30/11/06: Centrale Bibliotheek K.U. Leuven, Ladeuzeplein 21
Flashbulbs-installatie, ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30, boconnell.org/leuven.html

22/11 t.e.m. 21/12: Stedelijke Academie voor Beeldende Kunst, Dirk Boutsstraat 60
Geselecteerde werken 2de Grafiekprijs Frans Masereel, ma-vr 9u-21u30, za 9u-18u

Freddy leest Negu, u toch ook!

Want vet-tetten zijn ook tetten!

Het symbolisme van de Troetelbeertjes

Met Noah's Ark lijken de excentrieke zusjes van CocoRosie hun doorbraakplaat te pakken te hebben. Volgende week maandag komen ze het album voorstellen in nu al een zo goed als uitverkochte Stadsschouwburg.

Marie Reiter & Geert Zagers

Drie eenhoorns die elkaar *a tergo* nemen: de hoes van *Noah's Ark* maakt al meteen duidelijk dat Sierra en Bianca Casady van CocoRosie niet bang zijn van wat non-conformisme. Ook hun muziek klinkt niet bepaald alledaags: liefvallige folk met invloeden uit de hiphop en opera, het is eens wat anders. Live durven de twee zusjes ook nog moderne dans, beeldende kunst en flink wat toneel aan toe te voegen. Het mag onderhand duidelijk zijn: deze dames zijn niet voor één gat te vangen.

Tegelijk koppelen ze dat aan flink wat attitude. Wanneer we in de Magdalenazaal van Brugge aankomen om CocoRosie te interviewen, ligt het tourschema overhoop. Aan de bar horen we dat de zussen met een masker op zijn binnengekomen en zonder veel woorden naar hun kleedkamer zijn vertrokken. Tourmanager Reiner, duidelijk gewend aan de grillen van zijn artiesten, moet eerst polsen of ze wel zin hebben in een interview. Wanneer we eindelijk in de kleedkamer mogen, krijgen we een zichtbaar vermoeide Bianca te zien. Haar anarchistische frou en vele (opgekleefde?) tatoeages botsen met haar knappe gezicht. Voor de spiegel maakt Sierra zich klaar voor het optreden.

Bianca: «Zijn we in Brugge? Dat wist ik niet. Ik wist wel dat we in België waren, maar niet in welke stad. We komen net terug van Athene en morgen moeten we weer ergens anders naartoe. Geen idee waarheen eigenlijk. Zoals je kan zien, is ons leven nogal chaotisch momenteel. We zijn voortdurend onderweg. Ik heb zelfs geen huis meer. Ik woon zogezegd in New York, maar als ik daar ben, moet ik bij een vriend slapen.»

Sekten

Veto: *Sierra en jij hebben elkaar jaren uit het oog verloren. Sinds jullie debuut La maison de mon reve leven jullie op elkaars lip. Levert dat geen spanningen op?*

Bianca: «Het is inderdaad niet altijd even gemakkelijk. Er zijn wel vaak spanningen, maar dat bevordert net onze creativiteit: intens samenwerken is heel uitdagend en inspirerend. We hebben allebei een verschillende achtergrond en verschillende invloeden. Als we alleen zouden werken, zou het er waarschijnlijk niet aan te horen zijn. We schrijven altijd met ons getweetjes: Sierra komt met een melodie op piano of harp, en ik schrijf de teksten.»

Veto: *Jullie muziek zit vol speelgoedgeluiden en verwijzingen naar bijvoorbeeld de Troetelbeertjes en Sinterklaas. Had je zelf zo'n zorgeloze kindertijd?*

Bianca: «Zorgeloos zou ik het niet meteen noemen. We verhuisden voortdurend. We waren bijna altijd *on the road* of in de natuur. Ik herinner me mijn jeugd meer als 'proberen te overleven'.»

“Zonder muziek zou ik schizofreen in een instelling zijn geëindigd”

«Ik was ook geen goede leerling. Ik haatte school. Ik heb er nooit mijn best gedaan. Ik kan geen respect opbrengen voor autoriteit en voor systemen. Op een bepaald moment ben ik gewoon gestopt. Mijn familie had er geen problemen mee: ze hebben er nooit iets over gezegd. Voor mij was dat een goede zaak. Ik kan niet over iedereen oordelen, maar ik ben er beter uitgekomen op mijn manier.»

«Anderzijds ben ik wel op eigen houtje wat boeken beginnen lezen. Thuis ben ik geïnteresseerd geraakt in sociolinguïstiek. Ik hou wel van droge taalkundige schrijvers als Roland Barthes. Ik weet niet precies hoe, maar dat soort Franse schrijvers heeft onze muziek zeker beïnvloed.»

«Ik ben eigenlijk heel snel opgegroeid. Mijn oudere zussen hebben me alles geleerd. Sierra en ik komen uit een groot gezin: ik ben de jongste van zeven. Al weet ik niet met hoeveel we tegenwoordig zijn.»

Veto: *Is de rest van de familie even artistiek?*

Bianca: «Mijn broer is een uitvinder of ingenieur of zoiets. Hij is wel creatief, maar vanuit een wetenschappelijke hoek. Mijn andere broer is boer en dan heb ik nog een broer die paardenfluisteraar is (*droog*). De rest van mijn familie zit in religieuze sekten.»

Veto: *Dat klinkt niet bepaald complexloos. Toch wordt jullie muziek steevast als naïef omschreven. Is dat een verkeerde interpretatie?*

Bianca: «Dat denk ik wel. We doen de dingen gewoon op onze eigen manier. Dat is geen bewuste keuze. Maar ik zou ons echt niet naïef noemen.»

Troetelbeertjes

Veto: *De Troetelbeertjes bijvoorbeeld, die wel vaker op jullie optredens en cd terugkeren, is dus geen naïeve verheerlijking van de kindertijd?*

Bianca: «Ik heb de televisieserie de Troetelbeertjes wel

(foto Shawna Enyart)

gezien, maar ik ben er nooit een grote fan van geweest. Het is pas achteraf dat ze mij zijn gaan fascineren. Het gaat me ook niet om de nostalgie, maar om het symbolisme. Niemand lijkt het door te hebben, maar de Troetelbeertjes zijn eigenlijk het collectieve bewustzijn van de mensheid.»

Veto: *Excuseer?*

Bianca: «(bloedserieus) Bij de Troetelbeertjes gaat het om de kracht van het individu, maar tegelijk ook van de groep. Ze hebben allemaal hun eigen kleur en tekening, maar als ze samen uit hun buik stralen, groeien ze boven zichzelf uit om het kwaad en de duisternis te bestrijden. Maar tegelijk is het ook gewoon een leuke droomwereld: kleuren, regenbogen en leven in de wolken. Dat lijkt wel een beetje op mij.»

“De Troetelbeertjes zijn het collectieve bewustzijn van de mensheid”

Veto: *Langs de andere kant coveren jullie wel 'Not Tonight' van Lil' Kim: "I don't want dick tonight. Just eat my pussy right." Dat heeft maar weinig te maken met regenbogen en wolkjes. Proberen jullie te choqueren?*

Bianca: «Niet meteen. Het kan wel zijn dat we muzikaal wat explicieter zijn geworden, maar het is zeker geen bewuste keuze. We willen ons gewoon amuseren op het podium en niet in herhaling vallen. Maar ik ben momenteel wel in een fase waar ik veel naar seksuele muziek luister. We coveren ook 'Turn Me On' van Kevin Lyttle. Ik hoorde het nummer in een New Yorkse club en ik vond het meteen fantastisch. We wilden de atmosfeer van New York meenemen op het podium, nu we zo ver van huis zijn.»

Schizofreen

Sierra wandelt binnen. Na wat heen en weer gepraat met Bianca neemt Sierra het interview over. Ook zij ziet er niet bepaald alledaags uit: met veel rouge heeft ze twee rode dotten op haar wangen getekend en elke nagel is in een verschillende kleur gelakt. Haar haartooi is net zoals haar

zus wat aan de vreemde kant. In haar geval: een zwarte vlecht in combinatie met een uitgebleekte, blonde frou. Ze heeft meer van een schoolmeisje dat iets te graag wil provoceren dan van een diva.

Veto: *Live spelen jullie een rollenspel met verkleedpartijen en opvallende schmink. Jullie noemen elkaar zelfs Coco en Rosie. Is het niet moeilijk om voortdurend een rol te spelen?*

Sierra: «(beslist) Nee, integendeel. Het is zeker geen rol. Het is de tijd waarin ik eindelijk mezelf kan zijn. Ik word een volledig andere persoon.»

“Ik woon in New York, maar als ik daar ben moet ik bij een vriend slapen”

Rosie is een andere identiteit dan Sierra.»

Veto: *Is dat niet schizofreen?*

Sierra: «Ik heb een schizofrene persoonlijkheid. Dat zit in de familie. De meeste van mijn broers en zussen zitten opgesloten in een instelling. Zonder muziek zou ik waarschijnlijk ook zo geëindigd zijn. Ik heb de ideale manier gevonden om aan mijn schizofrenie uiting te geven. Schizofrene mensen zijn in mijn ogen opgekropte artiesten. Kunst was mijn redding.»

Veto: *Je hebt de reputatie spiritueel te zijn. Je doet bijvoorbeeld aan astral projection. Wat moeten we daaronder verstaan?*

Sierra: «(niet zeer enthousiast) Hmm. Dat is nogal moeilijk om uit te leggen. *Astral projection* is je wilskracht verbinden, samen doen gaan met een spirituele bedoeling.»

Veto: *Echt duidelijk is dat nog niet. Is het iets tussen mensen?*

Sierra: «Niet noodzakelijk. Het is gebaseerd op het magnetisme van de liefde, maar het is wel begrijpelijker op een menselijk niveau. Het wordt pas ingewikkeld als je het in een hemelse sfeer gebruikt. (staart ons aan) »

Pijnbomen

Veto: *CocoRosie wordt steeds bekender. Zijn jullie bang van mainstream?*

Sierra: «We zijn daar zeker niet bang van. We zoeken eerder naar een tussenoplossing. Mijn droom is dat we een klif zouden vinden net naast de mainstream, maar tegelijk nog verbonden met de *underground*. Ik denk dat Björk daar bijvoorbeeld heel goed in is geslaagd.»

Veto: *Je laat de naam Björk vallen. Het valt op dat jullie nooit namen van collega-artiesten noemen.*

Sierra: «Ik ben niet verbonden met dat soort ideeën.»

Veto: *Zijn er dan geen artiesten die jullie beïnvloed hebben?*

Sierra: «(denkt een volle minuut na) Maria Callas.»

Veto: *Maria Callas?*

Sierra: «Ja! Maria Callas is zo... als een rivier. Eeuwig en open. (stilte) Hydraterend.»

Veto: *Hydraterend. Hoe zou je CocoRosie dan omschrijven?*

Sierra: «Ik weet het niet goed. Ik ben eigenlijk niet zo voor één-woord-definities. Maar misschien als... Kristallen weerspiegelingen (staart in de leegte). Of... Grote achteroverleunende pijnbomen. Begrijpen jullie wat ik bedoel? (leunt achterover op haar stoel en probeert in de huid van een dennenboom te kruipen) Maar niet één boom, neen, beeld je twee, drie pijnbomen in, die naast elkaar staan. Ja, als een groep grote achteroverleunde pijnbomen die met elkaar babbelen.»